



Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.



**Tình Yêu Là Vô Tội**

~\*~

**Tác giả :** Huỳnh Cơ

~\*~

**Chuyển ngữ :** Tiêu Ưc Tình

~\*~

**Làm ebook :** JR94

~\*~

**Nguồn :** <http://truongton.net/forum/showthread.php?t=1361651>

~\*~

**Thể loại :** Ngôn tình hiện đại, HE

~\*~

**Văn án :**

Bốn năm trước có một nữ tử đáng yêu, hồn nhiên mặc chiếc áo cô dâu trắng muốt vào lễ đường. Nhìn gương mặt tươi sáng và nụ cười ngọt ngào của cô, biết là cô rất hạnh phúc với cuộc hôn nhân này.

Bốn năm trước cô nắm tay anh và móc ngoéo ước hẹn: “Vũ! Chúng ta sẽ

mãi mãi bên nhau”

Cũng bốn năm trước anh bỏ rơi cô giữa giáo đường này...

...

Bốn năm đó có quá nhiều chuyện xảy ra, lòng tin, tình yêu đã bay đi mất.

Bốn năm sau gặp lại cô là cấp dưới của anh.

Bốn năm không phải là ngắn cũng không phải là dài, thời gian vô tình làm người ta thay đổi. Anh giờ có hôn thê mới mà cô cũng bắt đầu dần chấp nhận một người khác.

Liệu tình yêu có làm thù hận và những mâu thuẫn xưa của Ôn Thanh Thanh và Lôi Vũ có về lại bên nhau hay càng xa vời hơn?



## Chương 1

“Vũ! Em yêu anh!” Âm thanh trong trẻo vui vẻ của cô gái vang lên, cô chăm chú nhìn người đàn ông đối diện mình cười tươi rồi nói tiếp: “Em nhớ anh!” Người đàn ông phía trước tuổi tầm 26, trên người mặc bộ âu phục màu đen trông rất lịch sự, có đôi mắt cương nghị cùng sống mũi cao. Phải nói rằng người đàn ông này rất đẹp trai mà khí thế tỏa ra người anh ta làm người ta có cảm giác được che chở, làm người ta thật an tâm khi bên người này.

Chàng trai mà Ôn Thanh Thanh kêu “Vũ” liền ngược nhìn cô ôn nhu nói:

“Sao em không nghỉ ngơi, để chuẩn bị cho ngày mai nữa?”

“Nếu không gặp anh em sẽ không ngủ được”. Ôn Thanh Thanh nũng nịu nói.

Lôi Vũ mỉm cười: “Trước ngày cưới mà gặp nhau em không sợ xui xẻo ư?”

Ôn Thanh Thanh lại mỉm cười: “Không có gì chia cách hai chúng ta đâu”.

Ôn Thanh Thanh là con của Ôn Thiệu Thuần, chủ tịch tập đoàn điện tử có

tiếng trong nước. Mẹ cô mất sớm, chỉ sinh có mình cô. Ôn Thiệu Thuần rất yêu thương cô nên dù ông ta giàu có cũng không tái hôn. Ông cũng không muốn gả Ôn Thanh Thanh cho ai nhưng sau khi gặp Lôi Vũ, qua cách nói chuyện và năng lực của Lôi Vũ, ông rất hài lòng, ông tin anh nhất định đùm bọc cho Ôn Thanh Thanh. Dù biết Lôi Vũ cha mẹ mất sớm, không người thân thích, gia cảnh cũng không khá giả gì nhưng miễn là cô công chúa nhà ông thích là được, nên 1 năm trước ông đã cho Lôi Vũ và Ôn Thanh Thanh hứa hôn, chỉ chờ Ôn Thanh Thanh học ra trường là làm đám cưới.

Nhưng vận xui ập đến, còn ba tháng là đến đám cưới của con gái thì ông bị tai nạn máy bay mà thiệt mạng. Giờ đây tất cả tài sản giao cho Ôn Thanh Thanh, nhờ sự giúp đỡ và an ủi của Lôi Vũ mà Ôn Thanh Thanh nguôi ngoai nỗi đau mất cha. Nhưng một tiểu thư suốt ngày được sự đùm bọc của ba thì sao biết được chiến trường thảm khốc của thương trường? Vì thế việc kết hôn với Lôi Vũ là biện pháp tốt nhất, vì cô tin với năng lực làm việc của Lôi Vũ nhất định anh sẽ gánh vác được công ty.

Hôm nay cô diện một chiếc váy trắng, tóc chấm ngang vai. Nhìn cô thật đáng yêu, tinh nghịch đầy sức sống. Cô có một làn da trắng, đôi môi nhỏ xinh và nhất là nụ cười của cô luôn tươi sáng, mỗi khi cô cười như có một cơn gió mát làm ấm lòng người. Ôn Thanh Thanh quả đúng là “tiểu mỹ nhân” làm người ta say đắm và ánh mắt cô mỗi khi nhìn Lôi Vũ tràn ngập yêu thương và sùng nịnh. Thì ra khi yêu làm người ta đẹp đến động lòng người như vậy.

Lôi Vũ nhìn Ôn Thanh Thanh rồi mỉm cười: “Trễ rồi công chúa nhỏ, để anh đưa em về nhà”.

Cô mỉm cười gật đầu, rồi bước lên xe cũng không quên vịn vào tay anh, đầu dựa vào vai anh. Sáng mai sẽ là ngày đám cưới của cô với Lôi Vũ, Ôn Thanh Thanh không sao yên ổn tâm tư mà vội hẹn Lôi Vũ ta ngoài gặp.

Trước ngày cưới cô dâu và chú rể thường tránh gặp nhau vì sẽ gặp điều không hay, nhưng Ôn Thanh Thanh không tin vào điều đó, cô tin dù cô chỉ 20 tuổi nhưng cô nhất định mang lại hạnh phúc cho Vũ. Nghĩ đến đó cô hí hóp cười, dựa vào vai anh mà thì thầm: “Sẽ không có gì chia cách hai chúng ta đâu”

Tay cầm vô lăng điều khiển xe, ánh mắt Lôi Vũ liếc nhìn Ôn Thanh Thanh

dựa trên vai mình rồi lại nhìn về phía trước, đôi mắt chứa đầy sự phức tạp.

...

Người ta nói đúng, cô dâu là chính là người đẹp nhất trên thế gian này. Hôm nay Ôn Thanh Thanh mặc một chiếc váy cưới trắng rất đẹp, trên đầu cô cài một chiếc vương miện nhỏ. Trông cô giống như một cô công chúa, trên tay là một bó hoa cưới với chín bông hồng màu trắng, tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu.

Trong lễ đường tiếng nhạc rền vang, khách khứa cũng đến đông đủ. Giờ đây chỉ đợi Lôi Vũ đến mà thôi, bất giác tưởng tượng cùng Vũ thề với chúa trọn đời bên nhau, cô lại thấy mặt một mảnh phiền hồng.

Cô đợi, đã 30 phút trôi qua mà chú rể chưa tới, mọi người bắt đầu xôn xao. Cô vẫn mỉm cười chờ đợi, thậm chí trong lòng có khi nào kẹt xe không vì giao thông giờ rất hay ùn tắc.

1 giờ trôi qua...

Cô bất chợt lo sợ, có khi nào Vũ xảy ra chuyện gì không? Không! Không thể được, cô chần an bản thân, nghĩ biết bao nhiêu lý do rồi cô nhìn chúa, mong chúa phù hộ cho Vũ.

Thời gian cứ trôi qua, khách quan xôn xao rồi tiếng xì xầm, mà lòng cô như lửa đốt vì cô không gọi được cho Vũ, cô bắt đầu lo sợ.

Khách quan đã về gần hết, cô nhìn quan thấy trợ lý Trịnh bước vào: “Ôn tiểu thư, Lôi tổng sẽ không đến đâu, xin cô trở về”, trợ lý Trịnh nhắc nhở cô, rồi thở dài.

“Không...”

Cô hét lên rồi chạy ra ngoài xe, hướng về Ôn thị, nhất định có chuyện với Vũ rồi, nên anh không đến. Khi trợ lý Trịnh nói Vũ sẽ không tới vì Vũ không muốn lấy cô, làm sao có thể, chúng ta yêu nhau đến thế cơ mà, nhất định có hiểu lầm gì.

Cô chạy về Ôn thị, lúc này trên người vẫn là chiếc váy cưới trắng. Cô vội lao vào thang máy rồi bấm số.

...

”Ai nói độc nhất lòng dạ đàn bà, ta thấy độc nhất là đàn ông”, giọng nói châm biếm của Lan Tô nhìn về phía người đàn ông nói. Anh không nói gì chỉ mỉm cười mà nhàn nhã hút thuốc. Cửa phòng bỗng bật ra, bước vào là một cô gái gương mặt trắng bệch chạy vào phòng liền nhào vào ôm anh:

“Vũ! Em cứ tưởng anh có chuyện. Giờ không có gì em vui quá!” Ôn Thanh Thanh hớn hở cười, rồi tiếp: “Nếu không có gì, ta đi đến lễ đường thôi. Giờ vẫn còn kịp”, cô liền đứng dậy kéo tay áo nam nhân. Nhưng “Bạt” một tiếng, cô đã bị nam nhân đẩy xuống nền đất: “Đến giờ ngươi vẫn chưa hiểu ư Ôn Thanh Thanh?” tiếng nói rít mạnh. Anh trừng trừng nhìn vào mắt cô rồi cười âm lạnh: “Những gì của ta phải thuộc về ta, Ôn Thanh Thanh ngươi có biết ta rất chán ghét ngươi không? Nhưng vì báo thù, ta phải làm vậy.”

Mắt cô đã không kìm lại, nước mắt dâng trào, cô không tin, đến giờ cô vẫn không tin Vũ đối cô như thế. Cô cắn vắn hỏi anh:

“Tại sao?”

“Ngươi nên trách chính là cha ngươi đã tạo nghiệt này!”

“Cha ta?” cô ngạc nhiên hỏi lại.

“Đúng! Chính Ôn Thiệu Thuận cha ngươi.”

Anh gằn giọng nói: “Ngươi có biết, chính người cha ngươi yêu thương tôn sùng đã làm những chuyện gì không? Ông ta là bạn thân của cha ta, làm nhà ta phá sản, cha mẹ ta vì uất ức mà thắt cổ tự tử. Khi đó ta mới 12 tuổi, nhìn thấy cha mẹ ta chết thảm như thế, ta đã thề sẽ báo thù.”

Anh im lặng rồi nhìn Ôn Thanh Thanh nói tiếp:

“Tiếc rằng ông ta lại chết. Hahaha.. nhưng vẫn còn có người. Ôn Thanh Thanh người phải chịu tất cả những tội lỗi mà cha người đã gây ra!”  
Ta không tin, Ôn Thanh Thanh ngồi dậy. Cô không tin những lời anh nói.  
Cô bịt tay, hét lớn:

“Ta không tin!”

Lôi Vũ nghiêng răng, anh hung bạo kéo cánh tay cô xuống nói: “Người phải nghe, người phải biết ta đã sống trong thù hận, chịu biết bao nhiêu nhần nhục để chờ ngày hôm nay”

“Người thật độc ác!”

Anh bước đến và nâng cằm cô lên rồi nói: “Một người sống trong nhung lụa như người thì biết cái gì chứ, người thật ngu ngốc!”, anh lại cười tiếp: “Ông ta chắc không ngờ sản nghiệp mình gây dựng một đời lại về tay ta, người có biết khi cha người chết, ta đã làm lại tất cả giấy tờ. Tài sản của họ Ôn người giờ phải trả cho Lôi gia ta!”

Ôn Thanh Thanh im lặng nhìn anh, không nói gì. Cô ngây ngốc nhìn người nam nhân cô yêu. Có lẽ đây là mộng, ước gì đây là mộng nhưng sao tim lại đau thế này. Cô lấy tay gạt nước mắt nhìn anh rồi nói. “Vũ! Người có từng yêu ta thật lòng không?”

Nghe cô hỏi, anh giật mình. Im lặng rồi cười lớn. Anh kéo Lan tố vào lòng, hôn cô nóng bỏng, tay anh sờ khắp người Lan Tố, ân ân ái ái như trong phòng chỉ có hai người. Một lúc sau anh nhìn Ôn Thanh Thanh nói: “Đó là câu trả lời của ta, ta chưa từng yêu người”

## Chương 2

Ngoài trời mưa vẫn vũ, mà lòng cô cũng rối bời như nó. Mưa và nước mắt cứ đan xen nhau chảy trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

Từ khi Lôi Vũ nói không yêu cô, anh chỉ vì tiếp cận cô, anh chỉ vì báo thù thì lòng cô đã tan nát.

Nhớ lại khi anh nói ra những lời đoạn tuyệt đó, cô vẫn ngây ngốc không phản ứng. Anh cười khẩy rồi rút trong túi áo đưa cho cô một tấm chi phiếu mà con số không nhỏ: “Dù gì ta cũng không phải kẻ tuyệt tình” nói đoạn anh đi về phía cô chìa tấm chi phiếu: “Lấy nó và bắt đầu cuộc sống mới đi”.

Cô không cần, thứ cô cần là tình yêu của Vũ, cuộc sống mới ư? Cô gạt tay anh, rồi chạy vụt ra ngoài trời đầy mưa.

Lan Tố nhìn cô mà thấy thương tiếc, dù gì cũng là con gái nên đồng cảm nhưng biết sao giờ vì Ôn Thanh Thanh yêu một kẻ không nên yêu, tất cả đều thật trớ trêu. Cô và Lôi Vũ là bạn từ nhỏ, cô cũng chứng kiến gia đình anh tan nát, ngày anh du học trở về và nói muốn báo thù, xin cô giúp cho anh. Cô là kế toán trưởng của công ty Ôn thị nên các vấn đề sổ sách đều có thể thay đổi dễ dàng mà hôm nay Ôn thị đã trở thành Lôi gia. Cô thờ dài rồi quay sang người đàn ông đó, cô không biết trong mắt anh nghĩ gì, nhất là bây giờ.

...

Cô phóng xe vun vút trong mưa, cô không biết về đâu. Cô giờ vẫn không tin đó là sự thật. Cô khóc, tiếng khóc nức nở xé lòng.

Cô nhớ cách đây hai năm trước khi cô 18 tuổi, cô về nước khi học kỳ kết thúc. Cô không báo cho ba biết vì muốn ba bất ngờ và lại cô muốn đi thăm



thú thành phố một chút. Trên tay cộc cạch kéo chiếc va ly, cô đi về hướng cây cầu để dễ bắt xe. Trên cầu gió thổi to, thổi bay chiếc nón. Cô đưa tay chụp thì mất thăng bằng tưởng sẽ té ngã nhưng lúc ấy có một bàn tay mạnh mẽ chụp cô lại. Quay đầu thấy một chàng trai mặc bộ áo vét đen, lịch sự nhìn cô mỉm cười:

“Ôn tiểu thư, đến lúc về nhà rồi”.

Thì ra đó là Lôi Vũ, nhân viên công ty của ba. Thật là cái gì cũng không qua tầm mắt ba, rồi cô hướng mắt nhìn người lái xe kế bên. Anh thật anh tuấn, cương nghị, nhớ khi nãy bắt giắc cô đỏ mặt, cũng từ phút giây đó, cô đã yêu Vũ, Vũ là chàng hoàng tử mà cô yêu.

Cô nhớ anh nhìn cô ôn nhu nói: “Thanh Thanh anh yêu em!”

Cô lại nhớ anh nắm tay cô, đeo vào tay cô chiếc nhẫn: “Làm vợ anh nhé Thanh Thanh!”

Cô nhớ... Cô nhớ những ký ức ngọt ngào đó, nó như mới hôm qua mà thôi. Cô cười lớn, chuyện cổ tích không bao giờ là có thật, thì ra đó là mưu tính của anh, cô thật ngốc nghếch, anh đã làm một cái bẫy thật ngọt ngào mà cô chính là nạn nhân. Cô hận anh. Ủ! Cô cũng suy nghĩ thế nhưng sao cô không thể hận anh? Vì yêu anh hay vì gia đình cô có lỗi với anh? Bao nhiêu suy nghĩ cứ bám lấy cô. Cô nghĩ mình thật may mắn, hôm nay cô sẽ là người hạnh phúc nhất, nhưng ai biết chữ ngờ, cô giờ đây có lẽ là người bất hạnh nhất.

Mưa cứ rơi và cô cứ chạy, chạy như điên cuồng.

“Phanh” đầu cô đập vào vô lăng, cô ngược mắt nhìn, máu từ trán chảy ra làm cô không thấy rõ. Một mảng tối kéo đến. cô chỉ nghe tiếng người kêu rồi lúc sau im bặt:

“Tiểu thư... tiểu thư...”

Chết ư? Cũng tốt. Chỉ có cái chết mới làm nguôi ngoai trái tim cô. Ba mẹ, Thanh Thanh đến với người đây.

...

Bốn năm sau...

“Thôi tiểu thư, vì sao cô muốn đến công ty này làm việc?” Người phỏng vấn hỏi, rồi nhìn cô gái đối diện phía trước, phải nói cô rất đẹp, mái tóc dài bóng mượt, đôi mắt trong veo, và nhất là nụ cười nhẹ nhàng. Ở cô toát lên khí chất tao nhã, làm người đối diện cứ dán chặt vào mắt.

Nghe người phỏng vấn hỏi cô dịu dàng đáp: “Vì tôi muốn làm việc cho một công ty uy tín như công ty quý ngài, và ở đây lương cao”, cô thành thật trả lời.

Phong Trục nghe cô trả lời mà muốn phì cười, bộ dạng khi cô nói trông thật đáng yêu, mặt cô đỏ ửng. Thì ra ngoài vẻ bên ngoài dịu dàng trưởng thành nhưng bên trong cô là một cô gái còn nhút nhát và trẻ con thế. Càng nói chuyện càng thấy cô gái thật thú vị.

Cô đỏ mặt hơi hột nhìn Phong Trục thầm trách cô ngốc quá, sao lại nói lương cao chứ. Mà thật công ty G1, chuyên sản xuất linh kiện máy móc này có lương rất hậu hĩnh và công ty này phát lương lĩnh một lần một năm mà cô đang rất cần tiền.

Nói đi nói lại, công ty G1 trả lương rất cao nhưng đòi hỏi nhân viên cũng vậy, không biết vị đối diện kia nghĩ sao nhưng mà phỏng vấn gần một giờ mà chưa xong, công ty này quả thật phỏng vấn thôi cũng rất tỉ mỉ. Cô đang hỏi hốp đợi kết quả thì một giọng nói vang lên:

“Thôi tiểu thư, chúc mừng cô!”

Cô ngơ ngác thì Phong Trục bước ra, chìa tay ra nói:

“Mong sau này chúng ta hợp tác vui vẻ, chào mừng cô đến G1, tôi là Lương Phong Trục, tổng giám đốc quản lý nhân sự của công ty”.

Cô vội đứng dậy, bắt tay Phong Trục, nở ra một cười:

“Cám ơn giám đốc, tôi nhất định làm tốt công việc được giao”.

Anh nhìn cô cười “Đừng khách sáo vậy, dù sao cũng là nhân viên công ty, cô cứ gọi tôi là Phong Trục”.

“Vậy anh cũng đừng gọi tôi là Thôi tiểu thư mà hãy gọi tôi là Tiểu Thần”.

Sau đó cô bước đi, Phong Trục cứ nhìn theo bóng cô. Lấy tay sờ vào bàn tay thì thầm nói: “Thì ra bàn tay mềm mại như thế...”.

Cô bước ra công ty định bắt xe về nhà thì nghe tiếng gọi:

“Tiểu Thần!”, quay đầu lại thì thấy một thanh niên mặc một chiếc áo sơ mi, đang vẫy tay gọi cô. Cô chạy nhanh lại cười nói: “anh, sao biết em ở đây?”

Chàng trai ôn nhu, mở cửa cho cô vào xe, bắt đầu lái rồi nói: “Tình cờ anh thấy em bước ra thôi”, thật ra anh biết cô hôm nay đi phỏng vấn ở G1 nên cô tình ở đây đợi, nhưng có đánh chết anh vẫn không dám thừa nhận.

Tiểu Thần nhìn anh nói: “Báo cho anh tin hay nè, em được nhận vào làm thư ký ở công ty G1 rồi đó nha!”

“Vậy phải chúc mừng thôi!” anh nhìn cô cười nói: “Vịn chắc vào nha, anh tặng ga đây”.

Chạy qua nhiều đường, qua nhiều con phố, rồi chạy xa ra nội thành. Một lúc sau đến được một căn nhà màu trắng, phía trước nhà có trồng rất nhiều hoa. Bên trong có một cái sân nhỏ, dưới gốc cây có một ông lão đã ngoài 60 đang đọc sách. Đó là cha của Thôi Trục Thụ và cũng là ba nuôi của Thôi Thần.

Thấy người bước vào, ông ngược mắt lên nhìn rồi nói. “Hai đứa bây không đợi ông già này chết rồi về?”.

Thôi Thần và Trục Thụ chạy đến ôm lấy cổ ông: “Ba giận chúng con sao?”

Ông xì một cái rồi nói “Sao phải giận?”

Lúc ấy có một phụ nữ trung niên bước ra, trên tay cầm một đĩa trái cây, mỉm cười ôn nhu nói: “Thần, Trục ba con nhõng nhẽo đó, ông ấy ngồi đợi hai con từ sáng”.

“Mẹ”, cả hai cùng kêu, Thôi Thần đỡ đĩa trái cây, rồi nói: “Mẹ! Con xin vào làm ở G1 rồi!”

Bà ôn nhu ôm lấy đứa con gái nói: “Vậy mở tiệc mừng thôi!”

Hôm nay cả nhà quây quần ăn cơm thật vui, ba cứ nói liên hồi. Sau đó ông quay sang Thụ nói “Thụ à! Con lên thành phố làm mà sao không dẫn đứa nào về, ba mong có cháu ẵm bồng lắm rồi”

Nhìn ba nói vậy, Trục Thụ mỉm cười: “Ba, đâu gấp vậy, con cần phát triển sự nghiệp nữa mà!”

“Phát triển và lấy vợ không chung với nhau được à?” Ông giận dữ nhìn Trục Thụ nói.

Anh im lặng không nói gì, ông quay sang Thôi Thần nói: “Còn con nữa, đi làm xa phải bảo trọng sức khỏe đó, nếu thấy làm không được thì về!”

Cô mỉm cười nói “Dạ “

Bữa cơm vẫn tiếp tục với những tiếng cười, với sự đầm ấm. Cô ước gì nó cứ mãi mãi thế này.

Sau bữa cơm tối, cô ra ngoài sân hít thở không khí trong lành. Đã bốn năm rồi, nhớ lại cái ngày cô bị tai nạn, cô tỉnh lại thì thấy mình trong bệnh viện. Cô buồn bã thấy bản thân không chết, người đâm cô chính là Thôi Trục Thụ, anh đem cô vào bệnh viện, lo lắng cho cô từng ngày. Thấy cô buồn bã, anh bên cạnh cô, biết cô tứ cố vô thân nên đưa cô về sống chung. Gia đình họ Thôi này thật tốt với cô, họ nhận cô làm con nuôi. Khi hỏi tên cô là gì cô cứ lắc đầu, cô không muốn nhớ cái tên đó, sau cùng cô đổi tên thành Thần và mang họ Thôi, ba mẹ Thôi Trục Thụ là một nhân viên công chức bình thường giờ đã nghỉ hưu. Thôi Trục Thụ lớn hơn cô 3 tuổi, hiện làm giám đốc công ty xây dựng, lúc đầu anh muốn cô vào làm chung công ty nhưng cô từ chối vì không muốn có người nói cô nhờ vả anh.

Cô quyết định vào làm ở G1, ở đó lương cao có thể phần nào giúp tiền trang trải cho hai bác vì lương hưu không có nhiều tiền. Cô thấy cô nợ họ và đến lúc cô phải trả.

Cô mỉm cười, nhìn bầu trời đầy sao, cô tự nhủ với lòng: “Làm lại từ đầu thôi Thôi Thần à”

Trong nhà có đôi mắt sáng đang nhìn chăm chú cô, lặng lẽ quan sát cô cũng như lặng lẽ yêu cô.

### Chương 3

Đến G1 làm cũng hơn một tháng, công việc cũng không vất vả gì nhiều, cô lại được Phong Trục hướng dẫn rất tỉ mỉ, nên phần nào cũng quen dần. Do đường về nhà xa nên cô mượn một nhà trọ cũng gần công ty, nhà trọ giá rẻ nên vật dụng bên trong cũng không nhiều, nhưng cô cảm thấy rất là đầy đủ.

Sáng như thường lệ vào công ty, thấy không khí khác thường. Thì ra công ty G1 đã ký kết hợp đồng chuyển giao cho người khác vì dạo này công ty làm ăn không thuận lợi, dẫn đến thua lỗ rồi phải bán.

Nhân viên ắt: “Biết gì không? Công ty Thiên Hà sẽ thu mua công ty G1 đó”  
Nhân viên giáp: “Tôi lo quá, không biết họ có sa thải nhân viên cũ không”  
“.....”

Bao nhiêu lời bàn ra tán vào, chuyện này cô cũng có nghe nhưng không ngờ nhanh vậy, công ty Thiên Hà ư? Nghe nói đó là một công ty có công ty mẹ bên Mỹ, không ngờ họ lại thuê tóm được G1. Sau này họ có thể thao túng cả thị trường điện tử một cách nhẹ nhàng. Cô thôi không suy nghĩ, chuyện của ai người nấy lo, cô chỉ biết hoàn thành tốt công việc của mình mà thôi.

Đang ngồi nhập tài liệu vào máy thì có một giọng nói vang lên: “Em làm việc chăm chỉ quá rồi đó, không thấy đói bụng sao?”

Tiểu Thần nhìn lên thấy Phong Trục đứng trước cửa, cô nhoẻn miệng cười, rồi quay sang nhìn đồng hồ đã 12 giờ trưa rồi.

“Em làm nên quên” rồi cô đứng dậy cùng Phong Trục đến căn tin, lựa chọn một bàn trống cả hai ngồi xuống ăn.

“Em không ngờ anh cũng ăn cơm căn tin ấy chứ?” Cô trêu chọc.

“Anh cũng là người mà, sao không ăn ở đây được?” Phong Trục cười cười.

“Tại bình thường thấy anh ăn ở ngoài nên thấy tò mò thôi”.

Cô lơ đãng nói, vì từ khi Phong Trục hay ăn cùng cô thì cô thấy phía sau có nhiều ánh mắt đầy sát khí sau lưng vậy, làm sao ăn cơm vào. Thấy Phong Trục không trả lời, cô cũng không nói nữa. Một lúc sau Phong Trục bắt chuyện.

“Em không tò mò hay không lo sợ công ty sẽ sát nhập vào công ty khác ư?”

“Em không thấy lo vì ông chủ nào cũng muốn nhân viên kiếm ra tiền cho mình thôi, nếu em làm tốt thì em không sợ đâu” dừng một chút cô nhìn Phong Trục rồi cười nói “Vả lại nếu sa thải em thì em không có tiền mà trả lại công ty đâu”.

Phong Trục lắc đầu, rồi nhìn cô nói tiếp: “Ba ngày sau công ty G1 chính thức trở thành một phần của Thiên Hà, hôm ấy sẽ có cuộc gặp gỡ giữa nhân viên công ty và giám đốc mới, lúc đó em không được vắng mặt đó”.

...

Cuối cùng ba ngày cũng thấm thoát trôi qua, hôm nay hội trường đông kín người. Đại diện tổng Giám đốc của Thiên Hà ông Lâm Đại Hải nguyên cố vấn công ty phát biểu vài câu, đại khái là vẫn giữ tất cả nhân viên G1 lại, nếu ai có năng lực tốt sẽ được chuyển về làm ở Tổng công ty. Công việc vẫn tiếp tục như trước, hôm nay cô có việc phải đến phòng Phong Trục đưa anh tài liệu, khi cô bước vào phòng thấy các nhân viên nhốn nháo. Thì ra có cuộc gọi từ nước ngoài mà Phong tổng không có đây. Xem thấy sắc mặt các cô thật khổ sở, Tiểu Thần liền bước lại ra hiệu để cô nghe. Sau một hồi nói chuyện, cô buông máy nói lại nội dung: “Công ty của Đức ngày mai sẽ đến công ty chúng ta bàn kế hoạch hợp đồng, họ đã thông báo 3 ngày trước.

Hôm nay họ gọi để nhắc nhở lần nữa”

“Chết rồi, Vy vy là người trực điện ở đây, cách đây 3 ngày trước cô ấy bị bệnh, đang nằm viện nên không nói chúng ta hay” Oanh Oanh nhún nhó nói.

Lúc này Phong Trục bước vào thấy tình hình kỳ lạ rồi hỏi, sau khi nghe xong nội tình anh liền phân công:

“Hồ sơ có thể tranh thủ làm hôm nay, ai có liên quan đến hợp đồng thì ở lại tăng ca” sau đó anh quay sang Thôi Thần “Em biết tiếng Đức? Trong hồ sơ xin việc em không có nói điều này”.

Thôi Thần nhìn anh rồi trả lời: “Trước kia em có một thời gian sống ở đó nên biết chút ít thôi”.

Phong Trục nhìn Thôi Thần rồi bực môi rung lên nói: “Chuyện tới nước này, giờ không kiểm phiên dịch liền được.” Anh nhìn vào mắt cô rồi tiếp: “Chuyện này trông cậy vào em đó Thôi Thần”.

“Em?” Cô chỉ tay vào mình. Ngoài cái gật đầu của Phong Trục thì ánh mắt thiết tha của Oanh Oanh và một số nhân viên khác làm cô không từ chối được. Cô cúi đầu xuống: “Em xem lại từ điển về chuyên ngành máy móc vậy”.

...

Hôm sau cô cùng Phong Trục ra sân bay đón khách đưa về công ty. Sau đó bắt tay vào làm việc. Vừa đi Phong Trục vừa nói: “Hôm nay có sự thay đổi lớn, do hợp đồng này quan trọng nên đích thân tổng giám đốc đến bàn bạc”. Thôi Thần nghe xong liền gật đầu, sau đó trò chuyện một số vấn đề khác thì cũng đến phòng họp. Khi bước vào đập vào mắt cô là một dáng người quen thuộc, nam tử mặc một bộ âu phục màu đen lịch sự, mái tóc cắt gọn và đôi mắt cương nghị. Anh vẫn không hề thay đổi, chỉ khác trước là phong thái điềm đạm và phong trần hơn trước kia thôi. Thì ra Lôi Vũ là tổng giám đốc của Thiên Hà, cô nên cười hay nên khóc đây. Cứ tưởng không gặp lại vậy mà... quả là trái đất thật tròn. Trước kia khi cô dò tìm công ty Ôn thị sau này trở thành của Lôi thị thì biết công ty đã bán, Lôi Trục đi đâu không biết. Giờ đây cô hiểu thì ra anh ra nước ngoài thành lập Thiên Hà. Ai biết được chữ ngờ đâu. Cô ngạc nhiên rồi lo sợ, trong lòng cô không muốn gặp con người này.

Thấy bờ vai Thôi Thần run run, Phong Trục trấn an: “Em đừng áp lực quá, không có gì đâu”

“Em không sao, chỉ vì lạnh thôi”, cô cười nói.

Cô liếc nhìn thấy Lôi Vũ đang xem tài liệu, vẫn chưa nhìn thấy cô. Cô hít thở một hơi dài, bước đến bàn ngồi kế bên Phong Trục. Cô thầm nghĩ nghĩ mọi chuyện đã qua và cô không là Ôn Thanh Thanh nữa mà cô là Thôi Thần và cô không biết Lôi Vũ là ai cả. Cô trấn an mình, bình tĩnh nào Thôi Thần.

Trong thời gian làm việc, cô cảm thấy Lôi Vũ ngược nhìn cô nhưng chỉ thoáng qua, anh không có phản ứng gì khi nhìn thấy cô. Cô thấy mình thật lo xa, cô an tâm anh không nhận ra cô, bốn năm qua cô cũng thay đổi, tóc dài hơn và trên gương mặt không còn sự ngây thơ nữa. Thấy Lôi Vũ không có chút biểu hiện gì cô vừa vui mà lại vừa buồn. Tại sao buồn? Vì anh không nhớ cô ư? Mà sao phải bận tâm chuyện đó... Thôi Thần ơi tất cả đã chấm hết từ đêm mưa đó, hôm nay người là một kẻ nghèo chỉ biết kiếm tiền lo kế sinh nhai thôi...

Gần 2 giờ sau buổi họp kết thúc, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô an tâm anh không nhận ra cô.

Sáng hôm sau đi làm, được Oanh Oanh thông báo với cô là Lôi tổng muốn gặp cô. Cô đứng ở thang máy mà do dự. Anh nhận ra cô? Không thể nào, hôm qua biểu hiện anh rất tự nhiên không có bất kỳ biểu hiện gì khác lạ khi nhìn thấy cô. Do dự một hồi cô quyết định bấm số. Sau đó được một nhân viên dẫn đến một căn phòng lớn, cô biết đó là nơi làm việc của anh. Mà người đang ngồi xoay lưng kia chính là Lôi Vũ.

Thấy cô bước vào anh xoay người lại, nhìn cô rồi chỉ tay về chiếc ghế phía trước: “Mời ngồi Thôi tiểu thư”.

Cô nhìn anh thăm dò, rồi bước vào ghế “Ngài gọi tôi có gì không Lôi tổng?” Anh không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cô, rồi nói “Hôm qua cô làm việc rất xuất sắc, không ngờ G1 lại có một nhân viên giỏi vậy”

“Ngài kêu tôi đến là chỉ khen tôi sao? Vậy cảm ơn ngài. Nếu không có gì tôi xin đi” cô bước lên định đi, cô thật không muốn thấy anh.

“Chậm đã Thôi tiểu thư”



Anh đứng lên bước ra ghế, cô sợ hãi lùi về sau với dự cảm chẳng lành. Anh cười nói: “Làm gì cô sợ tôi thế, tôi có cảm giác cô đang muốn lẩn tránh tôi?” “Không có” Cô quay mắt đi chỗ khác, như che giấu tâm tư, thật sự cô muốn xa anh, càng xa càng tốt. Anh bước gần thêm nữa, cô run sợ, mặt trở nên tái nhợt. Anh thấy cô như thế thì nhoen miệng cười: “Thôi tiểu thư, trong lý lịch cô biết nhiều ngoại ngữ mà tôi thì đang cần, tôi chỉ muốn cô làm thư ký riêng cho tôi.”

“Tôi...tôi...” Cô lắp bắp nói: “Lôi tổng đánh giá tôi quá cao rồi, tôi thật không đảm đương nổi.” Cô khéo léo từ chối, làm sao cô có thể làm việc chung với anh.

Anh vẫn nhàn nhạt, bộ dáng anh như một con hổ rình mồi thảnh thơi đùa giỡn “Nếu chủ kêu làm mà từ chối, vậy cô nên viết đơn thôi việc đi”, anh ngừng lại nhìn cô cười “Thôi tiểu thư, tôi có đọc trong bản hợp đồng nếu không hoàn thành nhiệm vụ chủ giao thì bị đuổi việc và đền gấp ba lần số tiền cô đã nhận”.

Anh thật ác độc, anh vẫn thâm hiểm như trước kia. Chỉ có khác trước kia anh không bao giờ dùng ánh mắt, hành động như vậy đối với cô. Hay bản chất này mới đúng là của anh? Tiền bồi thường hợp đồng làm sao cô có thể trả? Đó là một số tiền không nhỏ, tất cả đưa cho ba mẹ mua đồ dùng sinh hoạt, còn lại cô dùng thuê căn nhà trọ đang sinh sống. Một ý nghĩ lóe lên hay mượn anh Trục Thụ, không được bây giờ anh ấy đang đầu tư làm ăn gì đó nghe nói còn thiếu tiền vốn, sao mình có thể mượn anh ấy đây. Cô không thể dựa vào anh ấy mãi.

“Đi hay ở là quyết định của cô”. Anh vẫn tiếp tục dùng giọng điệu đùa giỡn với cô  
Chân chừ một lúc cô nhìn Lôi Vũ với ánh mắt kiên định: “Tôi làm”.

Như nghe được điều anh muốn, anh mỉm cười rồi ra hiệu cho cô bước ra. Sau đó anh bấm máy: “Đem kết quả điều tra của Thôi Thần đến đây cho tôi”.

Quản lý công ty thông báo Lôi tổng sẽ ở lại công ty điều hành vì do công ty mới sát nhập nên còn rất nhiều thiếu sót và để ăn mừng công ty vừa ký hợp đồng thành công với đối tác nên công ty tổ chức một buổi gặp mặt cũng như giao lưu với nhau.

Cô định chuẩn đi vì không thích sự náo nhiệt và nhất là gặp anh, đang đi ra khỏi công ty thì gặp Phong Trục, anh mỉm cười “Tiểu thần, tối nay nhất định đến đó”.

Cô không biết nói sao, định mở lời từ chối thì Phong Trục tiếp “Lần này em cũng có công đóng góp rất nhiều cho lần ký hợp đồng này, nên nhất định em không thể vắng”

Sau đó anh quay xe đi để lại một câu “7 giờ anh đến đón em”.

Chưa kịp phản ứng thì bóng xe của Phong Trục mất hút, cô thì thầm: “Anh ta biết nhà mình sao?”

Tối đó cô quyết định ở nhà, đang nằm ngủ lim dim thì nghe tiếng còi xe, từ cửa sổ nhìn ra thấy Phong Trục ở đó mỉm cười. Cô than trời thế là trốn không thoát, cô đành sửa soạn qua loa rồi cùng Phong Trục đi. Buổi họp mặt được tổ chức ở một quán bar, vừa bước vào không khí rất sôi động, mấy cô nhân viên trong công ty ăn mặc khác ở công sở, nhìn đến chói lóa, lâu lâu lại thấy các cô liếc mắt về một phía. Nhìn theo ánh mắt thì biết đó là ai, các cô nhân viên thì thầm rỉ tai nhau, tổng giám đốc vẫn còn độc thân nên các cô đều mong sẽ được giám đốc để mắt đến để rồi hóa thành phượng hoàng. Dù biết các cô đang liếc mắt đưa tình nhưng anh vẫn ngồi nhàn nhã uống rượu ở một góc bàn với thái độ an bình tự tại.

Phong Trục kéo cô đến một chiếc bàn, hỏi cô uống gì. Cô suy nghĩ đã đến quán bar thì uống rượu thôi, cô liền gọi một ly rượu, ở góc có một kẻ đang nhíu mày, từ lúc nào em đã uống rượu Ôn Thanh Thanh?

Qua điều tra của anh thì Thôi Thần chính là Ôn Thanh Thanh, sau khi gặp cô ở lần đó, anh không dám tin vào mắt mình, anh kích động nhưng lại cố kìm chế. Cô tỏ vẻ không quen biết anh. Anh biết cô là Ôn Thanh Thanh, trên đời này không có người giống nhau đến vậy, dù rằng cô đã thay đổi, dịu dàng và đằm thắm hơn xưa nhưng anh không muốn vạch trần cô, nếu cô đã muốn thì cùng đóng kịch vậy.

Ngồi được một lúc thì tiếng nhạc khiêu vũ vang lên, các chàng trai trong công ty tranh thủ mời các người đẹp nhảy. Phong Trục nhìn Thôi Thần rồi đưa tay: “Tiểu Thần, nhảy một bản với anh nhé!”

Cô nhìn anh cười, hôm nay cô mặc quần áo đơn giản sơ mi với quần dài, mặc như thế sao khiêu vũ được. Cô nhìn Phong Trục cười nói: “Có bao giờ anh thấy cô gái nào mặc quần dài khiêu vũ chưa?”

Phong Trục lấy tay vỗ trán, anh quên. Lúc đi đón thấy cô mặc thế, anh có ý khuyên cô thay đổi nhưng cô vẫn nằng nặc mặc thế nên anh không ý kiến. Vậy cũng tốt, anh cũng không muốn nhìn thấy Thôi Thần ăn vận xinh đẹp quá.

Lúc này có tiếng nhón nháo thì ra là Lôi Vũ bước ra và mời một cô nhân viên công ty nhìn kỹ thì ra là Tôn lệ , Tôn Lệ là một trong những người xinh đẹp nhất công ty. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu hồng rất dễ thương, trên đầu tóc búi cầu kỳ nhìn cô y như một cô công chúa. Nhìn thấy Lôi Vũ đang nắm tay khiêu vũ với Tôn Lệ mà ai cũng ghen tỵ. Cô thầm cười, người đàn ông đó là người chỉ nên nhìn chứ không nên yêu. Anh trước kia cũng nắm tay cô, đưa cô vào cõi thần tiên và chính đôi tay đó đã bóp chết cô. Tại sao cô lại nhớ chuyện trước kia, cô đã cố quên rồi. Cô không nên nhìn anh nữa, cô quay mặt đi nơi khác nâng rượu uống.

“Em đừng uống nhiều, để anh đưa em về”. Phong Trục lo lắng nhìn Thôi Thần.

Cô nghe anh nói, nên cũng gật đầu vì cô cũng không muốn ở đây lâu.

Xem bon bon chạy trên đường, trên chiếc xe New Beetle convertible mui trần màu đen của Phong Trục, gió mát làm cho cô cảm thấy tỉnh táo trở lại, cô nhìn ngắm phong cảnh bên đường, mái tóc dài bị gió thổi tung bay, mùi tóc tỏa ra thật thơm. Bất chợt Phong Trục lấy tay vén mái tóc cô, cô ngạc nhiên quay sang nhìn anh. Phong Trục bối rối giải thích: “Trên tóc em có vật dơ”

Cô mỉm cười “Cảm ơn anh!”

Sau khi đưa cô về nhà, khi đi anh không quên một câu: “Lần sau anh muốn thấy em mặc váy”.

“Anh thấy chân em như vậy nhưng thật ra nó xấu như chân vịt ấy, sợ lúc đó anh chạy mất”, nói xong cô chạy lên nhà. Anh nhìn theo làm bầm “Dù chân vịt anh vẫn thích”

## Chương 4

Cô được làm thư ký giám đốc đã được gần một tháng, mọi chuyện cũng tiến triển tốt mà Lôi Vũ cũng không có bất kỳ biểu hiện gì nên cô an tâm anh không nhớ cô. Cô nhớ có lần anh nhìn cô chăm chú rồi nói cô rất giống một người quen. Cô bảo trên đời có rất nhiều người giống nhau. Anh gật đầu và không nói gì nữa, ngoài công việc thì cô và anh không có bất kỳ trao đổi gì khác.

Đang gõ máy tính thì Lôi Vũ đưa cô xấp tài liệu: “Xem cho kỹ, ngày mai đi công tác hai ngày với tôi ở thành phố X”.

Cô chấn động, thành phố X chính là nơi trước kia cô từng sinh sống, nơi đó có quá nhiều kỷ niệm nên bốn năm nay cô không hề đặt chân tới đó nữa. Thấy mặt cô tái xanh, im lặng anh nhìn cô.

“Sao? Có chuyện gì với cô à?”

“Tôi không sao”, Cô bình tĩnh trả lời.

“Tốt!” Anh nhìn cô nhoẻn miệng đầy tà ý.

Chuyện gì có trốn cũng không trốn được chi bằng đối diện với nó, sáng hôm sau cô đến công ty đợi ở bãi đậu xe của công ty. Một lúc sau có chiếc xe chạy đến mở cửa ra: “Mời Thôi thư ký vào xe”, cô bước vào thì thấy Lôi Vũ

đang ngồi băng phía sau. Cô định bước ra ngồi vào ghế trên.

“Cô không thích ngồi cạnh tôi sao Thôi thư ký?”

Câu hỏi nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng trong đó đầy uy hiếp. Cô nhìn thấy mặt hấn như viết rõ ràng cô mà không ngồi với tôi thì cô chết đấy. Cô thở dài rồi bước vào trong xe, ngồi sát vào bên cửa sổ xe, lúc này nhìn cô như muốn dán chặt vào. Nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của cô hấn nhếch mép cười.

Sau khi bàn bạc với đối tác về các vấn đề thì trời cũng gần tối. Một ngày làm việc vất vả cô thấy mệt mỏi nên ngả đầu ngủ thiếp đợi bác tài chở đến khách sạn. Khi nghe tiếng xe dừng hẳn, cô dụi mắt rồi bước xuống xe. Phía trước là một ngôi nhà xinh xắn có mái màu hồng. Phía trước có trồng những cây hoa hồng leo, đỏ rực cả một mảng. Cô đứng im há hốc miệng. Cảnh vật quen thuộc trước mắt hiện về, cô bối rối quay sang nhìn Lôi Vũ.

“Sao không vào?”

“Chúng ta không phải nghỉ ở khách sạn sao?” Cô nhìn anh kinh hãi hỏi.  
“Đây là nhà của tôi, hôm nay chúng ta nghỉ tại đây”. Sau đó anh đẩy cổng bước vào mà cô vẫn còn ngây ngốc đứng bất động.

“Sao còn đứng đó!” Anh ra lệnh. Cô giật mình hoảng hốt, cô vội kéo va li bước vào. Bên trong mọi thứ vẫn không thay đổi chỉ có khác chủ nhân của nó không phải là cô nữa.

“Cô vào phòng đó ở tạm đi”.

Nhìn theo hướng tay anh chỉ, cô bước vào bên trong phòng. Đây chính là phòng cô trước kia, kia vẫn là cái bàn trang điểm màu hồng phấn, có chiếc gương hình trái tim. Cô bước ra ban công. Gió vẫn mát như thế, trong gió vẫn có mùi hương thoang thoảng của hoa hồng. Ngày trước cô rất thích đứng đây nhìn về phía cổng đợi Lôi Vũ. Nước mắt bỗng chảy xuống, thì ra mọi thứ tưởng chừng đã quên nay lại sống dậy. Mọi thứ cứ như ngày hôm qua, nhưng kỷ niệm vẫn là kỷ niệm, nay tất cả đã đổi khác.

Đang chìm đắm trong những ký ức ngày xưa. Bỗng có tiếng gõ cửa “Cộc. Cộc..”

Cô vội đưa tay dụi mắt, nhìn ra thì thấy Lôi Vũ đang đứng dựa vào cửa nhìn cô nói: “Cô không thấy đói à, chuẩn bị đi. Chúng ta ra ngoài ăn”

Lôi Vũ đưa cô đến một nhà hàng rất sang trọng mà cô nhớ không lầm nơi đây chẳng phải là nơi trước kia cô cùng anh thường đến ăn sao? Hay anh có dụng ý gì? Hay anh biết thân phận cô? Hay thật sự chỉ là một sự tình cờ?

Sau khi gọi món ăn, cô và anh không nói gì với nhau, không khí im lặng nặng nề và u ám. Một lúc sau anh mở miệng:

“Cô đến đây lần nào chưa Thôi thư ký?”

“Chưa lần nào”, cô cầm cúi ăn rồi trả lời.

“Nếu cô chưa đến lần nào, tôi dẫn cô đi vài chỗ thăm thú” Anh vẫn tiếp tục bắt chuyện, cô vẫn ăn mà không ngước mắt lên nhìn anh.

“Tôi mệt, Lôi tổng cứ đi không cần bận tâm đến tôi”.

Thấy cô không hứng thú nói chuyện, anh cũng không có ý định bắt chuyện tiếp. Sau khi ăn uống xong cô và anh trở về nhà ai về phòng nấy.

Sáng sớm thức dậy mắt nhắm mắt mở đã thấy Lôi Vũ nhàn nhã đọc báo ở phòng khách, chưa kịp bước đi thì một giọng nói của kẻ làm ông chủ vang lên:

“Lấy cái ly mickey rót cho tôi ly nước”. Lôi Vũ vừa nhìn thấy Thôi Thần liền ra lệnh rót nước, đúng là ông chủ, chỉ biết bóc lột sức lao động của công nhân.

“Của ngài đây”.

Anh bỏ tờ báo và chăm chú nhìn cô, cô thấy chột dạ, cô đã làm gì sai ư? Thôi Thần bối rối nhìn Lôi Vũ. Anh nâng ly uống nước rồi tiếp tục nhìn cô. “Tôi thấy cô giống như biết rõ ngôi nhà này vậy”.

Cô giật mình nhìn Lôi Vũ, sao anh nói thế? Cô nhìn thấy chiếc ly... Trời! Đó là chiếc ly mà trước kia cô và Lôi Vũ thường uống chung, chỉ có cô và Lôi Vũ biết cái ly này tên Mickey.

“Tôi đùa cô đó, mau chuẩn bị đi làm việc thôi”.

Công việc bàn bạc với đối tác tiên hành rất suôn sẻ nên hôm nay cô và anh

trở về. Đêm qua do ngủ không ngon giấc cộng với câu nói của Lôi Vũ làm đầu óc cô cứ mơ hồ. Cô bước xuống bậc thềm thì loạng choạng hụt chân, sắp té ngã thì có một bàn tay đỡ lấy cô.

“Cẩn thận thư ký Thôi”. Một giọng nói vang lên. Cô quay sang thì ra đó là trưởng phòng nhân sự của công ty đối tác, cô nhoẻn miệng cười rồi rút cảm ơn trưởng phòng Hứa.

Trưởng phòng Hứa lấy tay gỡ đầu, nhìn cô thấp giọng nói:

“Thư ký Thôi cho tôi xin số điện thoại liên lạc được không?”

Cô mở mắt ngạc nhiên nhìn Hứa Văn Vỹ, chưa kịp nói thì tiếng xe hối thúc. Cô quay sang Hứa Văn Vỹ cười xin lỗi, thì tiếng xe ngày càng kêu như không kiên nhẫn.

“Trưởng phòng Hứa, tôi xin lỗi anh có thể liên lạc với tôi qua số điện thoại công ty”

Nói đoạn cô chạy vội vào xe, nơi mà ánh mắt của Lôi Vũ đầy sự giận dữ

“Xin lỗi, để Lôi tổng đợi lâu”

“Không ngờ Thôi thư ký cũng có nhiều sức hút vậy”

Cô giận dữ, chuyện của cô không liên quan gì anh ta cả, đây là đời tư riêng bản thân cô. Trước kia cô có thể yêu anh nhưng giờ cô và anh là hai giới tuyến khác nhau, nhưng làm sao cô có thể thốt những lời đó khi mà anh giờ là ông chủ cô, là người cho cô miếng cơm manh áo. Cô nhẹ nhàng cười đáp:

“Cám ơn Lôi tổng quan tâm, tôi không còn trẻ nữa nên bây giờ đang kiếm đối tượng, nếu hợp ý có thể sau này kết hôn cũng không chừng”.

## Chương 5

Trên tay cầm ly rượu lắc đều, đôi mắt anh nhìn về phía khoảng không, thật không biết anh đang nghĩ gì. Thấy anh hờ hững như thế, mỹ nhân bước đến bên cạnh anh, ngồi lên đùi anh, dùng cơ thể ma sát với anh, thân thể không xương ấy cứ như dán chặt vào anh, âm thanh kiều mị làm người ta không thể không xao lòng.

“Lôi Vũ! Nãy giờ anh không nói gì hết vậy?” vừa nói cô lại càng áp sát vào thân thể anh, cọ quậy anh.

“Thiên Kiều, hôm nay anh mệt!” anh không nhìn về phía mỹ nữ tên Thiên Kiều ấy mà nói.

“Em nhớ anh lắm” Cô vẫn tiếp tục nũng nịu anh.

Anh bỏ ly rượu xuống rồi ôm lấy mỹ nữ, ngấu nghiến môi của cô, không ai nói chuyện chỉ có tiếng hoan ái phát ra từ căn phòng.

...

Từ khi đi công tác về, không biết sao anh lại ít nói hơn trước, trầm ngâm hơn trước. Cô nghĩ như thế cũng tốt, đối với cô giờ anh không là gì để bận tâm nữa vì hôm nay cô và Trúc Thụ về nhà, nghĩ đến đó cô lại thấy vui sướng. Công việc hôm nay Lôi tổng kêu làm tất cả đều hoàn thành xong, giờ cô chỉ ngồi nhìn đồng hồ và đợi tan ca thôi.



Đang ngồi huyết sáo, thì cánh cửa trong phòng bật ra, bước vào là một cô gái rất xinh đẹp, thân hình quyến rũ và bốc lửa như một người mẫu. Trên người cô gái mặc nhìn là biết hàng hiệu mắc tiền và trang sức cứ lấp lánh. Cô vội đứng lên chào:

“Xin lỗi tiểu thư có việc gì không?”

Cô gái nhìn cô không trả lời, ánh mắt cô nhìn Thôi Thần cứ như soi mói. Một lúc sau cô gái nói:

“Cô là thư ký mới của Lôi Vũ?”

Cô gật đầu, cô gái bước lại gần nhìn cô rồi nói “Tôi đến gặp Vũ”

“Lôi tổng đang họp, xin tiểu thư đợi một chút” dù cô thấy hành động của vị tiểu thư này làm cô cảm thấy khó chịu nhưng cô vẫn nhàn nhã trả lời. Sau đó cô thông báo cho Lôi Vũ biết, nghe thấy có người tìm anh liền kết thúc nhanh cuộc họp rồi trở về phòng. Vừa bước chân vào cô gái liền bước nhanh đến ôm lấy chặt cổ anh, hôn anh.

“Vũ! Bất ngờ không?” Cô gái vẫn không buông mà lại càng tiếp tục màn tình yêu ngọt ngào. Lôi Vũ nhẹ nhàng gỡ tay cô ra

“Thiên Kiều, ở đây là công ty” dù được Lôi Vũ nhắc nhở nhưng cô vẫn cứ ôm, hôn Lôi Vũ rồi liếc nhìn Thôi Thần. Cô lúc này không biết làm thế nào, vội nhìn hướng khác, mắt hướng về phía đồng hồ lúc này đã điễm 5h. Cô hí hửng lấy túi xách tay bước ra khỏi phòng, nếu mà còn ở đó chứng kiến màn ân ái ái ái của hai người chắc cô chết quá.

Cô đang đợi Trục Thụ, hôm nay cô và anh về thăm nhà. Một chút sau có một chiếc xe quen thuộc chạy đến rồi dừng trước cô. Hé mở ra khuôn mặt mỉm cười.

“Em đợi anh lâu không? Do tắc đường nên anh đến chậm” Trục Thụ mở cửa rồi nói với cô.

Cô lắc đầu, mỉm cười với anh rồi leo tuột lên xe: “Em mới vừa ra”

Khi chiếc xe đã mất hút trong dòng người thì có một ánh mắt băng lãnh đang nhìn họ, kế bên là một mỹ nữ yêu kiều, mỹ nữ đó lắc tay người lái “Đi thôi Vũ, em đói lắm rồi” thấy anh không có phản ứng cô tiếp tục lắc mạnh: “Anh đợi ai à?”

Anh không trả lời mỹ nữ đó mà cho xe chạy, trong mắt mỹ nữ đó hiện lên một tia lãnh ý. Trục giác cô cho biết, Lôi Vũ đang nhìn cô gái lên xe lúc nãy

mà cô ta chính là Thôi thư ký, tay cô bóp chặt như muốn bóp chết cái gì đó.

...

“Thôi Thần đi làm có gì vui không con?” Ông Thôi ngồi đối diện ở ghế sofa nhìn cô cười nói.

Cô mỉm cười nhìn ông yêu thương: “Không có gì đâu ba, ở đó mọi người đều tốt với con”

“Không làm được thì nghỉ, đừng gượng ép mình” cô quay sang thì thấy mẹ Thôi đem đĩa trái cây đặt lên bàn rồi nói tiếp “Trực Thụ cũng phải chăm lo cho Thôi Thần đó”

Trực Thụ ngồi kế bên Thôi Thần, nhìn xoa xoa đầu cô nói “Yên tâm đi mẹ, con sẽ chăm sóc Thôi Thần mà”

“Em có phải con nít đâu”

“Ha ha ha....Thôi Thần đổi rồi kìa..”

Tất cả mọi người lại cười, tiếng cười giòn tan trong ngôi nhà ấm cúng và yên bình lâu lâu lại vang lên. Trong giấc ngủ mơ màng, cô ước mong sẽ bảo vệ

được hạnh phúc này mãi mãi, bất giác cô mỉm cười.

Ngày nghỉ nhanh chóng kết thúc, cô uể oải đến công ty làm như thường, nhưng có một bất ngờ đối với cô là cái cô Thiên Kiều tiểu thư hình như ngày nào cũng đến công ty, rồi bám chặt lấy Lôi Vũ mà anh cũng không nói gì. Lúc đầu cô thấy ngại nhưng sau rồi quen dần với hình ảnh đó.

Làm một thư ký ngoài giờ hành chính ra nếu không có gì thì về nhà, họa may lắm mới làm thêm ngoài giờ là cùng ăn cơm với đối tác nhưng công việc đó cũng làm Cô thấy thoải mái vì ngoài được ăn còn có thêm tiền tăng giờ, mà thái độ của Cô đối với Lôi vũ vẫn thế, không có gì thay đổi vẫn là một chủ - tớ và anh cũng vậy. Hôm nay cô có nhiệm vụ cùng Lôi tổng gặp đối tác kinh doanh, đối tác này rất quan trọng vì vụ làm ăn này ảnh hưởng rất lớn đến công ty. Trước kia có cùng gặp gỡ nhưng do còn vướng mắc nhiều trong bản hợp đồng nên lần này cô chuẩn bị rất thận trọng để tránh sai sót.

“Xong chưa? Đến giờ hẹn rồi” Lôi Vũ hỏi cô.

“Dạ xong rồi ạ” Cô ba tay bốn chân bỏ tài liệu vào túi rồi bước nhanh ra cửa, bộ dáng hấp tấp của cô trông thật buồn cười. Bước đến cửa mà không thấy Lôi Vũ có động thái bước đi, cô cũng không dám “qua mặt” ông chủ, cô đứng lại nhìn vào anh. Lôi Vũ bước đến bên cô, cô lùi lại phía sau, thấy hành động đó anh nhướn mày.

“Cô định đi gặp với đối tác với cái bộ dạng đó sao?”

“Bộ dạng đó sao??? Không lẽ cô rất nhếch nhác sao? Chưa kịp suy nghĩ thì thấy bàn tay to của Lôi Vũ vuốt lại mái tóc cô. Cô thấy có cái gì lạ trong cơ thể mình, xúc động ư? Cô mỉm cười trấn an mình. Cô lùi lại: “Đề tôi”

Thấy hành động từ chối của cô, anh bỏ tay xuống nhếch mép cười “Không còn nhiều thời gian nữa, được rồi”

Sau cái màn giúp đỡ của “sếp”, Cô và anh không nói gì từ lúc lên xe đến lúc đến chỗ đối tác. Lôi Vũ cũng quả là có phong cách chọn nơi mời khách. Nơi hẹn là một nhà hàng của Nhật với trang trí rất gọn gàng, lịch sự.

Tập đoàn An Dương cũng là một tập đoàn lớn kinh doanh bất động sản lớn, ngoài bất động sản công ty An Dương còn hoạt động nhiều lĩnh vực khác. Do mở rộng thị trường nên An Dương xây thêm nhiều chi nhánh khác nên muốn mua một số thiết bị cho công ty. Đây là một hợp đồng làm ăn béo bở mà bất kỳ công ty nào cũng muốn có nên G1 không thể bỏ qua được.

Bước vào phòng đã thấy Dương tổng và thư ký Nguyễn đã tới trước. Lôi Vũ bước đến nở nụ cười và chìa tay: “Đề ông đợi lâu”

“Tại tôi đến sớm mà” sau đó ông nhìn sang Thôi Thân: “Thôi thư ký vẫn

xinh đẹp như trước”

Cô nhìn ông mỉm cười chào, ông Dương là giám đốc công ty An Dương, nay đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng vẫn còn rất phong độ, điều cô không thích ông ta là ánh nhìn của ông khi nhìn vào cô, làm cô cảm thấy khó chịu, đi bên ông còn có thư ký Nguyễn, một gã với cặp kính dày cộm, anh y như chủ vậy, luôn nhìn người đối diện bằng cặp mắt soi mói khác thường.

Trước khi đợi phục vụ, tôi đưa tài liệu về bản hợp đồng cho đối tác để cùng bàn luận về các khoản mục lúc trước chưa thống nhất nhưng Dương tổng gặp lại bản hợp đồng nhìn cô “Chậm đã Thôi thư ký, thời gian còn dài”

Ông nhìn Cô cười sáng lạn: “Từ lần gặp ở công ty tôi đã không thể nào quên Thôi thư ký” Ông đưa tay đón lấy ly rượu từ thư ký Nguyễn “Tôi có thể mời Thôi thư ký 1 ly?”

Cô biết uống rượu nhưng chỉ chút ít , cô không muốn trước một buổi ký hợp đồng quan trọng mà xảy ra sơ xuất gì. Cô ra sức từ chối: “Cám ơn Dương tổng, thật sự tôi không biết uống rượu”

Ông cười không hờn giận vẫn tiếp tục nói: “Người không biết không có lỗi, Thôi thư ký không biết thì có thể tập” ông tiếp tục đưa ly mời.

Cô lén nhìn về phía Lôi Vũ anh ta cũng không có biểu hiện nào, không lẽ anh ta trơ mắt nhìn nhân viên mình ở thế khó xử. Hừ, nực cười! một người bất chấp thủ đoạn như anh ta thì sao có thể từ bất kỳ thủ đoạn nào để có lợi cho mình nhất.

Cười khẩy, Thôi Thân đưa tay đón lấy ly rượu: “Tôi không từ chối thành ý Dương tổng”

Sau khi uống xong, ông ra mặt hài lòng. Lúc này thư ký Nguyễn tiếp lời “Dương tổng thật sự rất ganh tỵ với Lôi tổng lắm”

Lôi Vũ nhếch miệng, đặt ly rượu xuống nhìn sang thư ký Nguyễn hỏi “Vì sao?”

“Lôi tổng tuổi trẻ vậy mà nắm được tài sản lớn trong tay, khí thế hào hoa lại rất nhiều nữ nhân hâm mộ, còn có một thư ký xinh như hoa lúc nào cũng bên người”

Nói xong thư ký Nguyễn nhìn về Lôi Vũ tiếp: “Nếu như Dương tổng có được một bông hoa như vậy thì còn gì bằng”

Lôi Vũ nghe xong cười nhẹ “Chỉ cần Dương tổng hài lòng, điều gì tôi cũng đáp ứng”

Nghe xong lời nói như mở đường, Dương tổng bắt đầu tiến đến bên Thôi Thần “Hôm nay đẹp trời, tôi có thể mời Thôi thư ký tâm sự một đêm?”

Chưa kịp định thần thì Dương tổng nắm lấy tay cô, xoa xoa. Cô vội giựt tay trở về nhìn Lôi Vũ. Lôi Vũ đứng lên nói: “Tôi có việc xin phép ra ngoài chút, có gì Dương tổng cứ bàn bạc với thư ký của tôi”

“Hào hảo, anh cứ lo việc mình đi”

Cô vội đứng lên bước theo sau nhưng lại bị thư ký Nguyễn đứng chặn đường: “Thôi thư ký đi đâu, công việc chưa bàn xong mà”

Cô không biết ứng phó trước trường hợp này ra sao khi mà đại sắc lang trước mắt như muốn ăn sống nuốt tươi cô. Cô ra sức tránh né những hành động “vô sỉ” của hắn.

“Xin phép tôi ra về” cô bước nhanh ra cửa

“Cô về thì hợp đồng này không thành, cô phải chịu trách nhiệm tổn thất cho công ty, cô chịu nổi không?” Hắn nhìn cô chằm chọc nói



“Tôi không cần biết” cô bước tiếp ra ngoài cửa.

Gã thư ký vẫn tiếp tục đưa người chắn trước cửa “Cô không biết hành động của Lôi Vũ bỏ ra ngoài là gì sao? Hay cô thật ngốc nghếch không hiểu?”

Trước mắt như có một tầng sương mỏng, thì ra anh có thể vì tiền tài mà bất chấp tất cả. Anh bỏ rơi cô giữa bầy lang, nước mắt chưa kịp rơi thì thấy một bàn tay xa lạ ôm lấy eo cô. Cô gạt tay cố thoát nhưng không được, bàn tay dâm dăng rơi từ từ xuống dưới, da đầu cô căng lên. Cô biết mình phải mau chóng thoát khỏi nơi đây. Cô cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, nguy rồi cô chợt nhớ đến ly rượu, rồi cô như chợt hiểu tất cả đều có âm mưu từ trước chỉ trực chờ cô sa chân vào. Trong lúc miên man cô thấy nụ cười hung ác của lão ta. Cô ngã xuống và tiếng vải bị người ta xé rách tung, nước mắt cô trào ra. Cô đang trong lúc tuyệt vọng thì cửa phòng bật mở.

“Hợp đồng không cần bàn nữa, chấm dứt từ đây” Lôi Vũ bước vào kéo Thôi Thần ôm vào người. Anh lấy áo khoác khoác lên người cô rồi bước nhanh ra cửa, bỏ lại sự ngỡ ngàng và tức giận của Dương Thành Cơ.

## Chương 6

Bước nhanh ra xe, anh kéo tay Thôi Thần vào xe, cô vẫn còn mê dại “Xin đừng”

Dưới ánh đèn đường, anh lặng lẽ quan sát cô. Nhìn thấy khuôn mặt xinh tươi ửng đỏ, trên cổ có những vết hồng. Anh tức giận “chết tiết!”, tay đập mạnh vào vô lăng nhưng anh không hề có cảm giác. Anh giang tay hất những lọn tóc mai đang che phủ mặt cô sang một bên “Anh xin lỗi...” Anh nhấn ga cho xe chạy. Anh quyết định đưa cô về nhà, nghe có tiếng gọi thì thầm anh quay sang nhìn cô: “Em nói gì Thôi Thần?”

“Trục Thụ cứu em” cô đưa tay sờ soạng nắm lấy tay anh “Trục Thụ cứu em” Cái tên đó làm anh nổi giận, anh nhú mày giận dữ quay xe lại. Từ lúc nào cô đã gọi tên người đàn ông khác, từ lúc nào cô đã lãng quên anh, anh không cho phép điều đó.

Sáng sớm hôm sau cô thức dậy, cô nhớ chuyện tối qua liền vội nhìn xuống, trên người cô vẫn mặc quần áo cô thử phào! Khoan nhưng đây không phải quần áo cô, trên người cô đang khoác một chiếc áo sơ mi. Cô bật dậy xem nơi đây là đâu. Không lẽ... cô bắt đầu hoảng sợ.

“Cô đi đâu?”

Nghe giọng nói cô quay sang thấy Lôi Vũ ăn mặc chỉnh tề tiến đến gần cô. Cô nhìn anh như cần một lời giải thích. Anh không nói gì nhìn về một phía. Theo hướng mắt anh, cô nhìn về chiếc giường trắng, nơi đó có một vết máu khô.

“Bốp” tiếng bạt tay vang lên, nước mắt cô bắt đầu rơi “Tên khốn, sao anh có thể làm vậy với tôi”

Bao nhiêu bức tức cô đều trút lên người anh, dùng đôi tay đánh lên người anh. Anh vẫn đứng đó cho cô trút giận, cô khóc thật to. Một vòng tay lớn ôm lấy cô, khuôn mặt cô áp vào khuôn ngực rộng lớn, nơi mà trước kia cô từng hạnh phúc dựa vào. Cô đẩy anh ra nhưng không được anh càng ôm chặt cô hơn. Giọng nói Lôi Vũ như thì thào:

“Em cứ trút giận hết đi Thanh Thanh?”

...

Từ sau ngày anh vạch trần thân phận cô đã 3 ngày cô không đến công ty làm, anh hỏi thì phòng nhân sự báo cô xin phép nghỉ ốm. Anh biết cô đang lảng tránh anh. Anh lấy điều thuốc rít một hơi, những lọn khói bông bồng bay trong gió. Sao anh lại quá nóng vội, sao anh lại như thế. Tối hôm đó thấy cô tóc tai rối bời, bên khóe mắt còn đọng nước mắt. Tình cảnh trước mắt làm anh đau lòng, anh thật không muốn bỏ rơi cô, anh chỉ muốn cô cầu cứu anh. Vậy mà cô thà chống cự chứ quyết không một lời van xin anh. Anh giật mình sao anh còn quan tâm cô vì lòng thù hận ngày xưa hay vì anh còn yêu cô, rồi cô gọi tên người đàn ông khác. Từ lâu anh đã cố bỏ hình ảnh đó trong đầu, tưởng đã quên thế mà khi gặp lại thân ảnh nhỏ nhắn đó, thấy giọng cười ầm ập ấy nhưng những điều đó không dành cho anh nữa, mà dành cho người đàn ông điển trai thường đưa đón cô ấy, còn đối với anh cô lại chỉ dành khuôn mặt lạnh lùng.

Nhìn lại vào kết quả điều tra người đàn ông đó là Thôi Trục Thụ, một kẻ có tài trong ngành xây dựng, đang thành lập một công ty xây dựng dù nhỏ nhưng rất có uy tín. Anh nắm chặt tay một tia lóe lên trong mắt “Tôi không cho phép ai đối với tôi như thế”

Từ đêm hôm ấy, cô như người mất hồn lên xe Lôi Vũ trở về, thì ra hắn đã biết tất cả. Cô cười cho sự ngây dại của mình, cứ tưởng thoát khỏi không ngờ càng lún sâu vào trò chơi của anh. Cô mệt mỏi thở dài, nằm trên đường

mà bất lực không biết phải làm sao, đang trong vòng suy nghĩ bỗng tiếng chuông reo vang, cô lê bước chân xuống giường bước ra mở cửa vừa nói:

“Trực Thụ anh đến thăm sao không gọi em biết”

“Trực Thụ là anh hay người tình” giọng nói âm lãnh có chút giận dữ vang lên.

Cô hoảng sợ ngược nhìn lên, cô vội đóng cửa lại nhưng quá chậm. Lôi Vũ chặn tay cô lại rồi đẩy cửa vào đảo mắt nhìn khắp xung quanh.

“Khách đến nhà dù sao cũng mời nước chứ?” Anh tự tiện bước đến ghế sofa ngồi. Nhà cô đảo mắt là thấy hết, trước cái ghế sofa là cái ti vi, cách bức vách là nhà bếp và cái phòng ngủ chưa đóng, có thể biết chủ nhân vừa thức dậy. Quan sát căn phòng dù tiện nghi không đầy đủ nhưng trong phòng bày biện rất gọn gàng, đẹp mắt, ấm cúng, anh nhíu mày, Thôi Trực Thụ kia thường đến đây sao? cùng Thanh Thanh ở một nơi thế này?

Cô đứng chống tay ở cửa không nhúc nhích nhìn anh, lạnh nhạt nói:  
“Anh đến đây làm gì?”

“Sếp quan tâm cấp dưới không được sao, nghe phòng nhân sự nói em bệnh” anh nhàn nhạt nói.

“Tôi không sao” cô mở cửa có ý định đuổi anh về “Từ nay về sau tôi không làm cấp dưới của anh nữa”

Anh không nhúc nhích, vẫn ngồi im nhìn cô. Cô thở dài về sự chậm tiêu của anh: “Là tôi sẽ viết đơn xin từ chức, anh hiểu rồi chứ. Mời anh về cho”

Anh đứng lên, bước đến gần cô, nhìn vào mắt cô, anh nhếch mép cười sau đó thật nhanh dùng tay đẩy cửa đóng lại. Ép cô vào bức tường phía sau, làm cô không lùi được. Cô cúi mặt xuống lảng tránh ánh mắt anh, anh nâng cằm cô buộc cô ngược nhìn anh, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Cô vì sao trốn tránh tôi?”

Cô ngược nhìn anh, khuôn mặt anh vẫn không thay đổi, vẫn như trước kia anh tuấn, kiên nghị làm cô yêu say đắm. Khuôn mặt đó cười khi bỏ rơi cô ở giáo đường và giờ đây khuôn mặt đó hỏi vì sao cô trốn tránh anh, cô phì

cười “Tôi không trốn tránh anh, giữa chúng ta không còn gì để nói. Anh đã trả được thù thì xin đừng giày vò tôi nữa”

“Chưa! Như thế chưa đủ!” anh âm lãnh nói “Trước kia tôi nghĩ đã đủ nhưng từ khi thấy cô tôi lại thấy hình như tôi quá dễ dãi”, sau đó Lôi Vũ ôm lấy cô, đẩy cô xuống giường, mạnh bạo hôn cổ cô. Cô vùng vẫy: “Anh muốn gì? Anh hãy để tôi yên!”

Cô bắt đầu khóc, cô không muốn chuyện như thế. Cô muốn điều quan trọng dành cho người quan trọng trong ngày quan trọng, cô không muốn nó vẩn đục bởi sự thù hận. Cô khóc, nước mắt cô chảy dài.

Thấy ngực có gì ẩm ướt, anh ngược mắt nhìn người trước mặt môi tái nhợt, mắt nhắm nghiền. Anh thấy hối hận, anh sao mất bình tĩnh thế này, càng ngày anh càng không thể kiểm soát bản thân mình.

Anh bước khỏi người cô, đi rửa mặt. Quay trở về phòng thấy cô vẫn nằm im. Cô còn giận anh sao? Anh lay cô dậy, thấy không phản ứng, anh đưa tay sờ trán.

“Nóng quá! Thanh Thanh em sao rồi?”

Khi cô mở mắt thì trời cũng đã tối, cô ngược mắt nhìn. Quang cảnh trong phòng thật khác, cô bước xuống kiểm tra thì giọng nói quen thuộc ngồi ở góc phòng từ bao giờ vang lên có phần vui mừng: “Em đã tỉnh”

“Sao tôi ở đây?” Cô nhìn Lôi Vũ hỏi.

“Em sốt, tôi đưa em đi chữa bệnh” anh thật tức trách, cô bệnh nặng thế mà không phát hiện, lại còn dùng hành động khiếm nhã thế với cô, vậy nên anh ngồi ở đây chờ cô tỉnh.

“Đây là đâu?” Cô không nhìn Lôi Vũ mà tiếp tục quan sát hỏi.

“Nhà tôi”

...

“Em định đi đâu?”

“Về nhà”

“Em còn yếu hãy ở đây” anh giữ cô lại

“Đây không phải nhà tôi” cô lạnh nhạt nói.

Anh cười sau đó nắm tay cô đến trước ban công, bật đèn, trong phòng sáng trưng có thể quan sát mọi thứ rõ ràng. Cô không nói nên lời. “Em cứ ở đây Thanh Thanh, đây là nhà em, em thấy nó giống với nhà trước của mình không? Khi về đây anh bày biện như lúc trước”

Căn phòng màu hồng mà cô rất thích, bàn trang điểm màu hồng nốt. Cô bước lại gần quan sát nơi này y như nhà trước cô từng sinh sống phía trước có cái ban công, có hoa hồng trồng đầy trước cổng và trong gió có mùi hoa thoang thoang. Cô quay sang nhìn Lôi Vũ: “Anh đang giở trò gì? Dù nó có giống thế nào thì giả cũng vẫn là giả. Cũng giống như tình cảm, sự dối trá luôn làm người ta ghê tởm”

Cô trừng mắt anh, như nói với anh tất cả những gì anh gây cho cô, làm sao cô quên được.

“Thanh Thanh” Cô cắt lời anh: “Thanh thanh đã chết rồi, chính anh giết cô ta, anh nhớ không?”

“Em hận tôi?”

Cô chột dừng lại, cô tự hỏi cô có hận anh? Ừ cô hận anh nhưng không biết sao tìm cô lại đau thế này?

“Tôi... hận anh”

Lôi Vũ nhìn cô bật cười “Tốt em sẽ còn hận tôi nữa khi thấy cái này!”

Anh đưa cô một hồ sơ rồi tiếp: “Khu đất này sẽ vào quy hoạch của công ty nhưng chủ hộ này thật cứng đầu”. Nhìn cô tái nhợt anh nói tiếp: “Nhưng không có việc gì khó dễ cho tôi, một vụ cháy chẳng hạn hay đại loại một cái gì đó”

“Anh còn định phá hoại cuộc đời tôi đến thế nào?” Cô giận dữ hét lớn.

“Tôi đang hứng thú với các công ty thiết kế xây dựng lắm, nghe nói có một công ty đang rất cần vốn đầu tư. Nếu tôi...” anh nhìn cô và dùng hành động bóp chặt tay nói “Cô nghĩ sao lời đề nghị ở đây?”

“Anh là ác quỷ”

Tiếng cười trong đêm thổng khoái vang lên

“Em sẽ biết tôi còn hơn cả ác quỷ”

## Chương 7

Cuộc đời cô cứ thế không tài nào thoát khỏi Lôi Vũ, Lôi Vũ sắp xếp cô ở nhà và bắt cô ngừng làm việc ở công ty. Đứng trước căn phòng rộng lớn nhưng chỉ mình cô, đây là cách anh trả thù cô sao? Tiếng chuông điện thoại reo vang, nhìn màn hình thấy người gọi Trục Thụ, cô vội bật máy, bên kia đầu dây giọng nói lo lắng hỏi: “Sao anh gọi em không được, em đang ở đâu? Anh đến nhà sao không thấy?” Cô mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Em đang ở chỗ bạn ở ít ngày, do gấp nên không gọi báo anh, làm anh lo lắng em xin lỗi!”

“Khi nào em về?”

“Em ở ít ngày sẽ về, có gì em gọi báo anh ngay” Cô vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói với anh nhưng cô thật không biết đến bao giờ mới có thể thoát khỏi ngôi nhà này khi Lôi Vũ dùng gia đình hiện tại uy hiếp cô.

Bên kia đầu dây giọng nói trầm ảm của Trục Thụ tiếp: “Vậy nếu có gì em gọi anh, dạo này công ty có nhiều vấn đề giải quyết nên không chăm sóc em được”

Khóe mắt cô cảm thấy cay: “Em lớn rồi mà, anh đừng lo cho em nhiều như con nít thế”

Đang trò chuyện thì nghe tiếng mở cửa cô vội vàng nói qua loa rồi cúp máy thì cũng là lúc Lôi Vũ bước vào. Thấy trên tay cô cầm chiếc điện thoại về

mặt sợ hãi nhìn anh. Anh mỉm cười rồi đi đến Thôi Thần, đưa tay lên trán cô

“Hết sốt rồi”

Cô lảng tránh anh, tránh sự đụng chạm hai người, anh nhú mào, cô không thích anh đến thế sao? Anh xoay người cởi chiếc áo khoác vắt lên kệ áo, nói lỏng cà vạt vừa thực hiện những động tác đó anh tiếp: “Nếu đã khỏe, em chuẩn bị đi ăn tối với tôi”

Cô nhìn anh rụt rè nói “Có thể cho tôi về nhà thăm gia đình chứ, tôi nhớ họ”

“Chuyện đó tính sau” anh không quan tâm nói.

“Lôi Vũ tôi xin anh” Cô tiếp tục nài nỉ

“Đi ăn rồi tính tiếp”

“Ăn xong anh cho tôi về?” Cô vẫn cố nài nỉ

“Ừ” Anh qua loa nói.

Lôi Vũ đưa cô đến một nhà hàng sang trọng, cô và anh bước vào liền có người bước ra tươi cười phục vụ:

“Chỗ ông Lôi chúng tôi đã chuẩn bị xin mời theo tôi” vừa nói anh hầu bàn vừa kính cẩn dẫn đường.

Bên trong nhà hàng không có khách, cô ngạc nhiên nhìn quanh. người hầu bàn như hiểu ý cười nói: “Ông Lôi đã bao hết bốn tiệm trong đêm nay, tôi nghĩ chắc là vì tiểu thư xinh đẹp này”.

Không tỏ vẻ ngạc nhiên, anh ta đối với phụ nữ thật biết lấy lòng. Chiếc bàn ăn chuẩn bị sẵn có thấp nền, trên bàn đầy hoa hồng trắng, một người đánh chiếc piano màu trắng. Biết miêu tả thế nào nhỉ ngoài hai chữ lãng mạn, xinh đẹp. Lôi Vũ kéo ghế mời cô ngồi, cô ngoan ngoan ngồi xuống. Sau khi an vị xong, phục vụ bắt đầu dọn thức ăn, toàn những thức ăn ngày xưa cô thích. Vẫn không một biểu hiện trên mặt, Thôi Thần cầm cúi ăn, trong bữa ăn không ai nói gì ngoài anh phục vụ giới thiệu các món ăn.

“Xin quý khách có cần dặn dò gì thêm không?” Sau khi đã bùng hết các món ăn, phục vụ dùng ngữ khí kính cẩn hỏi.



Lôi Vũ phát tay, người phục vụ hiểu ý lui về phía sau. Một khoảng trống trong phòng chỉ có cô và anh.

“Tôi rất chán sao?” Lôi Vũ nhìn cô hỏi

Cô vẫn cúi đầu không trả lời, Lôi Vũ tiếp tục âm lãnh hỏi “Tôi không muốn một búp bê vô hồn”

“Vậy đừng uy hiếp tôi và hãy trả tự do cho tôi” cô mở miệng lạnh lùng nói

Anh cười “Nhưng thà là một búp bê thì tôi vẫn muốn cô ở đây với tôi”

“Anh muốn gì ở tôi? Chuyện chúng ta đã hết anh đã trả thù tôi như thế chưa đủ sao? Búp bê ư? Với anh tôi chỉ là đồ vật mà thôi.” Cô chua xót nói.

Anh không biết nói sao với cô, không khí trở lại im lặng. Anh muốn trả thù ư? Từ lâu anh đã không còn nghĩ đến chuyện đó. Vậy sao anh lại giữ cô bên cạnh vì sự độc tài của anh hay gì khác? Anh đưa tay lên ngực rồi nhanh chóng đưa tay xuống, dù bất cứ lý do gì thì anh chỉ muốn cô bên cạnh anh. Thà cô cứ lạnh nhạt với anh như thế này còn hơn khi nhắm mắt anh lại thấy cô cười với kẻ khác mà nụ cười đó không dành cho anh nữa.

Bữa ăn kết thúc trong im lặng, mỗi người đeo đuổi theo suy nghĩ khác nhau. Một kẻ muốn chạy và một kẻ muốn nắm bắt, thôi thì cứ đợi bánh xe vận mệnh của họ mà thôi.

Sau khi dùng cơm xong anh cùng cô trở về nhà. Anh mở cửa cho cô ra nhưng cô vẫn ngồi đó, nhìn anh: “Anh hứa sẽ cho tôi về nhà đúng không?”

Dừng bên chiếc xe anh nhìn cô giọng âm lãnh “Cô chỉ muốn gặp thẳng anh trai của cô chứ gì?”

“Liên quan gì đến anh!” Cô giận dữ, cô muốn gặp ai là chuyện của cô, sao anh lại giận dữ với cô.

Nghe lời cô nói Lôi Vũ không khách khí nắm tay kéo Thôi Thần, tay cô hằn những vết đỏ. Lôi Vũ kéo cô lên lầu, quăng cô lên giường. Anh cởi áo khoe cơ thể cường tráng. Cô sợ hãi: “Anh không được đối xử với tôi như thế...” lời nói chưa dứt cô đã bị ôm trọn, chiếc áo từ lúc nào bị cởi phăng. Trước

mắt anh đôi ngực sữa màu tuyết trắng của cô không hề được che đậy lộ ra trong mắt Lôi Vũ, đôi mắt anh dường như nổi lên một ngọn lửa.

Anh tuột đi váy cô, khiến cô hoàn toàn thể hiện trước mặt anh. Cô khiếp sợ nhắm mắt lại, đôi mắt vũ mị, dáng vẻ hấp dẫn động lòng người ở trước mắt, Lôi Vũ dường như nghe thấy dự vọng trong chính bản thân mình, anh muốn đi vào cô, anh muốn cô, anh tiến vào thân thể cô, tiến vào vùng sâu kín mềm mại, hai cơ thể đã lâu không gần nhau tái hợp, hợp chặt với nhau làm một, lúc này anh không còn biết gì chỉ muốn chiếm lấy cơ thể này dù chủ nhân nó đang ra sức chống chọi. Anh mặc kệ tất cả.

Sau đêm đó cô không hề nói chuyện với anh dù nửa lời. Đang thiêm thiếp ngủ, cô nghe tiếng mở cửa, Lôi Vũ về ư? Cô nằm im cảnh giác, cô nhắm nghiền mắt, nhưng dù nhắm mắt thì tai cô vẫn nghe tiếng bước chân đi rồi đột ngột dừng trước cửa phòng cô. Cô hoảng sợ anh ta đến đây làm gì, cô nhắm mắt thật chặt. tiếng bước chân đi đến giường cô đột ngột dừng lại rồi tiến đến bàn trang điểm cô như đang tìm kiếm thứ gì. Cô giật dử ngồi dậy: “Sao anh có thể xúc phạm sự riêng tư của tôi như thế?”

Trong bóng đêm cô nhìn thấy một thân ảnh lạ, cô vụt đứng dậy lao về phía công tắc bật đèn. kẻ đang lục lọi kia là một kẻ xa lạ trên tay cầm một con dao bén nhọn, mặt cô tái nhợt.

“Trộm” cô thầm kêu rồi cô vội bỏ chạy ra phía cửa chính, đang loay hoay tìm chìa khóa thì có cái gì lạnh lạnh trên cổ

“Không ngờ có một mỹ nhân cô đơn ở đây” tên trộm với tấm vải đen trên mặt, để lộ hai con ngươi dâm đãng. cô run sợ nói: “Tiền tài ông cứ lấy, xin hãy tha cho tôi”

Tên trộm cười lớn “Ta cũng định như ý cô nhưng giờ thì khác, ngoài tiền ta còn muốn có mỹ nhân”

“Không” Cô la lớn nhưng sức cô yếu đuối không thể chống cự trước sức mạnh của một tên đàn ông lực lưỡng. hắn kéo cô vào phòng và bắt đầu sờ soạng người cô, cô ra sức chống cự. Hắn cười nham hiểm.

“Ta thích những cô gái bướng bỉnh thế này” sau đó hắn dùng tay kéo bung hết cúc áo trên người cô, lộ ra làn da trắng nõn, làm hắn càng khoái chí. Cô nhanh chân đạp vào bộ hạ của hắn, cô bước nhanh xuống giường nhưng

chân lại bị nắm lại lôi cô trở lại giường.

Hắn ta gầm giong “Con quỷ cái” hắn mạnh bạo kéo áo cô ra sau, buộc chặt hai tay lại. Cô kêu cứu “cứu tôi với” nhưng không âm thanh nào đáp trả, nước mắt cô rơi không lẽ cô không thoát được kiếp số này? Hắn ôm người cô, bàn tay dơ bẩn đang len lỏi đến phía dưới, vùng vẫy nhưng bất lực.

“Bốp!” Có tiếng vỗ của đồ vật, cô mở mắt thấy một thân ảnh quen thuộc kéo cô ra giận dữ: “Tên khốn nạn!”

Hôm nay có việc đột xuất ở công ty nên anh về khuya, thấy nhà sáng choang anh thấy có chuyện chẳng lành, vội phóng xe trở về nhanh thì thấy cảnh tượng trước mắt. Anh không giữ được bình tĩnh, thấy lọ hoa trên bàn anh vội đập vào đầu hắn kéo lấy Thôi Thần ra.

Anh lo lắng hỏi: “Em có sao không, thấy chỗ nào không khỏe?”

Cô lắc đầu, cô ôm lấy anh khóc, cô thật sự lo sợ nhưng niềm vui chưa được bao lâu thì tên “đột nhập” bắt đầu loạn choạng đứng dậy, chưa ăn được đã bị phá đám. Hắn điên cuồng chém về kẻ phá đám kia.

“Cẩn thận!” Thôi Thần hét, nghe tiếng cô anh vội ôm lấy cô xoay người tránh đi, dù có tránh một bên nhưng vẫn lãnh trọn một nhát dao của kẻ điên cuồng kia ở tay. Cô hoảng sợ nhìn anh. Anh ra hiệu cô trấn an, cô lo sợ nhưng cố giữ bình tĩnh vội chạy gọi điện thoại gọi cảnh sát.

## Chương 8

Tên cướp thấy bất lợi vội lia dao chém loạn xạ nhằm tìm đường tẩu thoát, hắn chạy đến cửa sổ phóng xuống bên dưới, Lôi Vũ vội vã chạy theo nhưng bị Thôi Thần nắm tay lại “Đừng mạo hiểm, anh đang bị thương” thấy khuôn mặt lo lắng hoảng sợ của cô anh đành nhìn tên cướp bỏ chạy.

Anh xoa đầu cô, ôm cô vào lòng: “Mọi chuyện qua rồi”

Do bị thương tay phải, vết thương không nhẹ, bác sĩ dặn dò nên nghỉ ngơi không vận động nhiều. “Tôi không sao đâu, anh khám cho Thôi Thần đi” anh lo lắng nhìn Thôi Thần đang ngồi kể bên.

“Tôi đã kiểm tra, Thôi tiểu thư chỉ xây xước nhẹ, chỉ do tinh thần hoảng loạn quá độ, nghỉ ngơi một chút không có gì” Bác sĩ nhẹ nhàng nói: “Hôm sau tôi lại tới, giờ thì xin phép cáo từ”

Thôi Thần bước dậy mở cửa tiễn bác sĩ cùng phụ tá, sau đó cô bước trở về. cô nợ Lôi Vũ một ân tình, cô thở dài, vừa bước vào phòng thấy anh ngồi đó miệng cười: “Anh vừa được cảnh sát gọi, tên cướp tôi qua đã bắt được”

Cô đứng đó nhìn tay anh: “Chuyện đó không quan trọng nữa, lần sau xin đừng liều lĩnh như thế”

Anh đứng lên nhìn cô dịu dàng: “Em quan tâm tôi sao?”

Cô bối rối xoay mặt “Tôi không có” cô bước nhanh ra cửa “Anh nghỉ ngơi, tôi dọn dẹp lại nơi bị phá hư”

Bước ra khỏi căn phòng nơi có ánh mắt đang dõi theo cô, cô thấy chột dạ. Nhớ biểu hiện tối qua làm tim cô đập sai nhịp, không phải cô hận anh lắm sao?

Thời gian trôi qua thật nhanh, Lôi Vũ như biết tận dụng lợi thế vào cánh tay bị thương. Lúc kêu cô đứt com , lúc lại bắt cô cởi quần áo khi tắm rồi lại giúp anh mặc....có đôi khi anh thầm nghĩ “Tái ông mất ngựa đâu phải là tai họa”\*

“Thôi Thần”

Nghe tiếng gọi cô bước vào phòng thấy một kẻ đang tươi cười nhìn cô “Anh muốn ra vườn”

“VẬY anh đi đi” cô xoay lưng rời đi, định ức hiếp cô ư?

“Nhưng anh bị thương” Lôi Vũ nhăn nhó nói.

Cô đứng chống tay, chỉ vào anh “Anh bị thương ở tay, chứ đâu có phải chân”

Lôi Vũ đâu phải hạng vừa, nhìn cô nói “Nhưng ai mở cửa anh ra, ai lại mở cửa anh vào. Khi anh muốn cầm cái gì thì lúc đó ai đây?” Cô nhú mào, sao trên đời có kẻ mặt dày như anh thế.

Ngoài vườn không khí thật trong lành, cô vươn vai hít thở một hơi dài. Mấy ngày nay cô mở lòng với anh, làm anh cảm thấy phấn khởi, có lẽ đó là một bước tiến mới giữa anh và cô.

“Thời gian làm người ta thay đổi nhưng em vẫn còn đáng yêu như xưa”

Cô quay sang nhìn anh, vẻ mặt vui vẻ biến mất chỉ còn lại lạnh lùng. Cô bước đi, anh vội kéo cô lại “Thôi Thân”

“Thời gian làm người ta thay đổi và tình yêu tôi dành cho anh cũng thế” cô phất tay anh ra.

“A...” nghe tiếng rên, cô nhìn anh, khuôn mặt anh vằn vẹo, tái xanh. Cô quên cánh tay anh còn đang bị thương “Anh có sao không?” cô lo lắng hỏi.

Chưa kịp đỡ anh thì một cỗ áp lực bức cô ngã xuống mặt đất nhưng rồi lại được một đôi tay ôm lấy. Lôi Vũ áp cô xuống nền cỏ xanh mượt “Em lo lắng cho anh, em vẫn còn yêu anh phải không Thanh Thanh?”

Cô lảng tránh ánh mắt anh, không trả lời câu hỏi của anh. Anh không thể chịu hơn được nữa, anh bá đạo hôn cô, tiến vào cô.

“Anh yêu em” anh ôm cô vào lòng như không có gì chia cắt cô được nữa. Cô không biết vì sao cô lại ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực rộng lớn của anh ngủ, tại vì trái tim cô yếu đuối không chống được mị lực của anh hay thực sự trong tim cô vẫn còn yêu anh?

Kính coong, kính coong.. tiếng chuông cửa làm cô thức giấc. Nhìn sang người bên cạnh, anh vẫn say giấc nồng. cô mỉm cười bước dậy mở cửa, không biết ai lại đến giờ này. Vừa mở cửa thì một thân hình nóng bỏng nhảy vọt vào lên tiếng: “Lôi Vũ anh bị thương ở đâu?”

Cô gái có thân hình nóng bỏng thời thượng tiến vào phòng ngủ của Lôi Vũ ôm anh, hôn anh nồng cháy, cô gái đó là Thiên Kiều – vị hôn phu của anh.

Lôi Vũ bất ngờ, đang say giấc bỗng bị đánh thức bởi mùi nước hoa nồng

đượm. Anh cố mở mắt ra nhìn, anh không giấu nổi được sự ngạc nhiên “Sao em ở đây Thiên Kiều?”

Cô ra dáng vẻ giận dữ: “Nghe anh bị thương, em vội từ Pari trở về thăm anh, vậy mà hỏi người ta như vậy”

Anh không thể nghe Thiên Kiều nói gì thêm nữa, anh vội bước ra đảo mắt tìm kiếm. Thiên Kiều bước theo nói với giọng châm chọc: “Không ngờ em đi chưa được bao lâu thì anh lại rước người mới vào” nói đoạn cô bước đi ra cửa “Em hiểu sự cô đơn của anh, em sẵn sàng tha thứ, trước khi em quay trở lại em muốn anh thu xếp xong xuôi hết tất cả ở đây kể cả cô ta” tiếng cửa đóng mạnh không làm anh bận tâm.

“Thôi Thân” anh kêu tên cô.

“Anh có gì để giải thích, vợ chưa cưới của anh trở về, đến lúc anh nên trả tự do cho tôi” cô vừa nói vừa chuẩn bị quần áo xếp vào vali. Anh nắm tay cô lại, ném vali xuống nền đất: “Hãy cho anh thời gian để thu xếp”

“Thời gian?” Cô hỏi lại. “Lôi Vũ! Có lẽ anh đến giờ không hiểu, tình yêu không dành cho kẻ tham lam như anh. Tôi đã tin anh và tưởng chúng ta có bắt đầu lại”. Cô nhìn về chiếc vali bị Lôi Vũ không thương tiếc ném xuống đất. Cô thở dài rồi bước nhanh ra cửa. “Em đi đâu?” Âm thanh âm lãnh vang lên, anh kéo cô lại ôm cô vào lòng: “Anh đã mất em, anh không thể mất em một lần nữa. Anh đã tưởng có thể quên em. từ ngày em bỏ đi anh đã biết anh thật ngốc nghếch. Anh sẽ hủy bỏ hôn lễ với Thiên Kiều” Anh nhìn vào mắt cô “Hãy tin anh, tin vào tình yêu của anh”.

Cô có nên tin anh không? Một lần anh đã bỏ rơi cô, có một lần còn có thể có lần thứ hai. Cô nên đánh cược. Ai đã nói cuộc đời là một canh bạc, có lẽ nó đúng với cô lần này thôi thì hãy đánh cược một lần nữa.

Cô nhìn anh và gật đầu, anh vui sướng ôm lấy cô, hai người đâu biết có ánh mắt đầy sự thù hận nhìn về phía họ. Thiên Kiều cứ nghĩ Lôi Vũ sẽ chạy đến năn nỉ cô nhưng không thấy gì. Linh cảm của người phụ nữ làm cô nán lại và nghe câu chuyện vừa rồi. “Anh muốn bỏ tôi sao Lôi Vũ, tôi sẽ cho anh trả giá”

Lôi Vũ lại bắt đầu với công việc bình thường, anh đến công ty và Thôi Thân tiếp tục ở nhà. Đang loay hoay dọn dẹp thì nghe tiếng chuông cửa, cô vội bước lại mở cửa thì thấy một người đàn ông mặc phục trang rất lịch sự mỉm

cười với cô: “Nhớ tôi không Ôn tiểu thư?”

“Trợ Lý Trịnh “cô há mồm ngạc nhiên. Trợ lý Trịnh là trợ lý của cô khi còn ở Ôn thị.

Linh cảm có điều gì xảy ra, anh vội trở về nhà. “Thôi Thần!” Anh gọi tên cô nhưng không có tiếng đáp trả. Anh vội chạy đến phòng ngủ anh thở phào nhẹ nhõm, trên chiếc giường trắng thân ảnh nhỏ xinh vẫn còn đang say giấc nồng. Anh thở tiến đến, kéo chăn đánh thức cô dậy. “Công chúa ngủ nướng thức dậy nào”, vừa kéo chăn ra anh giật mình lùi lại. Khác với giọng nói dịu ngọt lúc này anh gầm giọng hét người trên giường: “Thôi Thần đâu?”

Mỹ nữ nhìn anh cười, rũ bỏ tấm chăn lộ ra một làn da trắng mịn, trên người chỉ khoác một chiếc áo mỏng đủ sức khơi gợi dục vọng của bất kỳ người đàn ông nào, “công chúa chỉ thức khi có nụ hôn hoàng tử” cô nhìn anh nhắm mắt mong chờ một nụ hôn. Khác với dự đoán của cô, Lôi Vũ không để mắt đến sự khiêu khích đó tiếp tục hỏi: “Thôi Thần ở đâu?”

“Anh làm gì nóng giận vậy, chúng ta bắt đầu lại như chưa có gì xảy ra, không có con bé đó chúng ta vẫn hạnh phúc”. Thiên Kiều nhìn anh nhẹ nhàng nói.

Mặt anh tối đen, anh thật sự giận dữ, anh bước đến bên giường sốc Thiên Kiều dậy gầm giọng nói: “Thôi Thần ở đâu?” Mặt anh hằn lên những tia lửa đỏ, làm Thiên Kiều hoảng sợ.

“Cô ta quan trọng với anh vậy sao?” Cô nhìn anh cười ma mị tiếp: “Trong giới kinh doanh khi làm việc gì đó đều tính lợi cho mình trước, tôi lại là một kẻ không bao giờ làm chuyện thiệt thòi”.

“Cô muốn gì?”

“Nhìn anh kìa, sao có vẻ thảng thốt vậy, muốn biết người tình bé bỏng anh ở đâu chỉ có hai điều. Thứ 1 lấy tôi, và thứ 2...”

### ***Ghi chú:***

Sách Hoài Nam Tử có chép một câu chuyện như sau:

"Một ông lão ở gần biên giới giáp với nước Hồ phía Bắc nước Tàu, gần Trường thành, có nuôi một con ngựa. Một hôm con của ông lão dẫn ngựa ra gần biên giới cho ăn cỏ, vì lơ đãng nên con ngựa vọt chạy qua nước Hồ mất dạng. Những người trong xóm nghe tin đến chia buồn với ông lão.

Ông lão là người thông hiểu việc đời nên rất bình tĩnh nói: - Biết đâu con ngựa chạy mất ấy đem lại điều tốt cho tôi.

Vài tháng sau, con ngựa chạy mất ấy quay trở về, dẫn theo một con ngựa của nước Hồ, cao lớn và mạnh mẽ.

Người trong xóm hay tin liền đến chúc mừng ông lão, và nhắc lại lời ông lão đã nói trước đây.

Ông lão không có vẻ gì vui mừng, nói: - Biết đâu việc được ngựa Hồ này sẽ dẫn đến tai họa cho tôi.

Con trai của ông lão rất thích cỡi ngựa, thấy con ngựa Hồ cao lớn mạnh mẽ thì thích lắm, liền nhảy lên lưng cỡi nó chạy đi. Con ngựa Hồ chưa thuần nết nên nhảy loạn lên. Có lần con ông lão không cẩn thận để ngựa Hồ hất xuống, té gãy xương đùi, khiến con ông lão bị què chân, tật nguyên.

Người trong xóm vội đến chia buồn với ông lão, thật không ngờ con ngựa không tốn tiền mua này lại gây ra tai họa cho con trai của ông lão như thế.

Ông lão thản nhiên nói: - Xin các vị chớ lo lắng cho tôi, con tôi bị ngã gãy chân, tuy bất hạnh đó, nhưng biết đâu nhờ họa này mà được phúc.

Một năm sau, nước Hồ kéo quân sang xâm lấn Trung nguyên. Các trai tráng trong vùng biên giới đều phải sung vào quân ngũ chống ngăn giặc Hồ. Quân Hồ thiện chiến, đánh tan đạo quân mới gọi nhập ngũ, các trai tráng đều tử trận, riêng con trai ông lão vì bị què chân nên miễn đi lính, được sống sót ở gia đình."

Sau khi kể câu chuyện trên, sách Hoài Nam Tử đưa ra luận điểm: Họa là gốc của Phúc, Phúc là gốc của Họa. Họa Phúc luân chuyển và tương sinh. Sự biến đổi ấy không thể nhìn thấy được, chỉ thấy cái hậu quả của nó.

Do đó, người đời sau lập ra thành ngữ: Tái ông thất mã, an tri họa phúc. Nghĩa là: ông lão ở biên giới mất ngựa, biết đâu là họa hay là phúc.



Hai điều họa phúc cứ xoay vần với nhau, khó biết được, nên khi được phước thì không nên quá vui mừng mà quên đề phòng cái họa sẽ đến; khi gặp điều họa thì cũng không nên quá buồn rầu đau khổ mà tổn hại tinh thần. Việc đời, hết may tới rủi, hết rủi tới may, nên bắt chước tái ông mà giữ sự thản nhiên trước những biến đổi thăng trầm trong cuộc sống.

## Chương 9

“Em có tâm sự gì sao Thôi Thần?” Trục Thụ lo lắng nhìn cô.

“Em không sao”. Cô nhìn anh mỉm cười.

“Thôi Thần” Cách đây 3 ngày anh gọi điện cho Thôi Thần hỏi thăm cô, chỉ thấy tiếng khóc nức trong điện thoại. Anh lo lắng chạy đến bên cô, thấy cô tiều tụy anh đau lòng. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với cô, anh thật muốn chăm sóc cô mãi mãi.

“Lấy anh nhé Thôi Thần”. Trục Thụ móc từ túi ra chiếc nhẫn ra vừa đưa vào tay cô. Nhìn chiếc nhẫn cô bối rối, Trục Thụ nắm tay cô: “anh biết em đang rất bối rối, anh không biết chuyện gì xảy ra cho em nhưng khi nhìn thấy em như vậy anh rất lo rất đau đớn, hãy cho anh chăm sóc em, yêu em như cách đây 4 năm trước khi anh thấy những giọt nước mắt của em. lúc đó anh muốn làm người đàn ông của đời em”.

“Em đang rất bối rối”. Cô không biết làm sao trước lời tỏ tình của anh vì trước giờ cô xem anh là một người anh. Cách suy nghĩ đó khó mà thay thế được một sớm một chiều.

“Em...” lời chưa thốt ra, Trục Thụ nắm lấy tay Thôi Thần: “Công ty anh đang phát triển tốt có thể lo cho em cuộc sống sau này và xin em đừng nói gì nữa. Em cứ suy nghĩ, ba ngày sau có thể trả lời cho anh cũng được”. Anh nắm chặt tay cô như một nỗi sợ hãi, anh sợ sự từ chối phát ra từ miệng cô. anh sợ anh mất cô, anh sợ. Con người có biết bao nhiêu nỗi sợ, một người đàn ông như anh nay lại sợ một lời cự tuyệt. Có lẽ vì anh quá yêu cô, có lẽ vì anh đã cầm nín suốt bao năm.

Cô nhìn thấy khuôn mặt anh, cô biết những suy nghĩ trong anh. cô nhìn anh gật đầu: “Em sẽ suy nghĩ kỹ”.

Đêm nay cô không sao ngủ được, chợp mắt cô lại nhớ đến Lôi Vũ, lại nhớ đến những lời của thư ký Trịnh.

“Ôn tiểu thư, tôi đến đây tiết lộ cho cô một sự việc rất quan trọng”. Trịnh Nguyên Bình vừa nói vừa đưa cô một tờ giấy.

“Đây là bản di chúc của Ôn Chủ Tịch, tất cả tài sản đều dành cho cô, tất cả giấy tờ mà Lôi Vũ có để chiếm lấy Ôn Thị tất cả đều là giả mạo”.

Cô ngạc nhiên nhìn vào bản di chúc, rồi nhìn sang Trịnh Nguyên Bình: “Anh nói cho tôi những điều này có ý gì?”

“Bản di chúc này chúng tôi vừa phát hiện, và chỉ có cô mới có thể dành lại tất cả những gì mà Lôi Vũ đã cướp của cô”.

“Tôi không quan tâm đến nó nữa”. Cô gấp lại tờ giấy và đưa nó về Trịnh Nguyên Bình. Anh nhìn cô cười: “Cô có biết vì sao Lôi Vũ lại bắt đầu quan tâm đến cô?” Anh dừng lại nhìn cô cười nói tiếp: “Nguyên nhân cũng vì bản di chúc này, anh ta đang cố lợi dụng cô để bảo vệ tài sản của anh ta”.

“Không!”. Cô không tin, dối trá.

Trịnh Nguyên Bình đứng dậy bước đến bên cô, dùng tay đặt trên vai như an ủi: “Tôi hiểu cho cô, bị người mình yêu lừa dối mà lại lừa đến hai lần. Cô nghĩ sao khi anh ta đưa cô về đây chỉ để tranh thủ tình cảm với cô, chỉ muốn lòng tin của cô. Trên đời này cái gì cũng có thể làm giả... cũng như tên cướp hôm ấy”.

Cô nhìn Trịnh Nguyên Bình, cô lại nhìn sang những tấm hình chụp tên cướp đêm đó đang nhận thứ gì từ tay Lôi Vũ. Cô không tin vào mắt mình.

"Nếu yêu cô, sao anh ta không tìm cô ngay ngày hôn lễ đó mà đợi đến hôm nay vị tiểu thư thiên kim đó là ai, có phải vợ sắp cưới của hấn???"

Cô hoàn toàn suy sụp, tất cả những gì Trịnh Nguyên Bình như vết dao chém vào lòng cô. Sao cô đau đớn thế này!

“Tôi chỉ muốn tốt cho cô, cô không nên ở bên cạnh một người đàn ông như thế. Xin cáo từ Ôn tiểu thư”.

Sau khi Trịnh Nguyên Bình rời đi, cô muốn yên tĩnh mà suy nghĩ. Có lẽ cô đã sai, cô sai khi đặt nhầm tình yêu cho một kẻ như thế.

Đang trong suy nghĩ có tiếng gõ cửa: “Thôi Thần em chưa ngủ à?”

Cô bước ra nhìn thấy Trúc Thụ đứng đó: “Anh thấy đèn phòng em còn sáng”. Anh cúi đầu nhìn cô: “Nếu em thấy khó xử chuyện sáng nay thì thôi bỏ đi, chúc em ngủ ngon”.

Vừa xoay lưng, anh đã bị một bàn tay nắm chặt lấy: “Em đã nghĩ kỹ, ta kết hôn đi, càng sớm càng tốt”.

Trực Thụ không tin vào tai mình nữa anh nhìn cô ngây ngốc, anh nắm chặt tay cô: “Anh không nghe lầm đó chứ?”

Cô nhón chân hôn vào má anh, nhìn anh mỉm cười: “E muốn kết hôn sớm!”.

Anh vui như một đứa trẻ, anh ôm cô vào lòng: “Anh hạnh phúc quá Thôi Thân, anh cảm ơn em!”

Không! Em cảm ơn anh. Anh có lẽ là liều thuốc chữa tâm ma của em. Em phải là người xin lỗi. Xin lỗi anh, xin lỗi Trực Thụ.

Anh đi tìm cô gần cả tháng nay mà không sao tìm ra dấu vết của cô, anh lang thang khắp nơi. phải chi anh ngày xưa đừng ngốc nghếch vì lòng thù hận thì anh đâu mất cô, tưởng hạnh phúc sẽ lại đến mà giờ đây vụt bay. Đạo bước lang thang, anh lạc bước đến nhà thờ này, ngược nhìn anh mỉm cười mỉa mai, kỉ niệm còn đây mà giờ người đi đâu.

“Vũ! Em muốn đám cưới chúng ta tổ chức nơi đây”.

“Theo ý em vậy”

“Em muốn mặc váy trắng”

“Theo ý em, tất cả theo ý em hết chịu không?” Tiếng cười giòn tan và những kỷ niệm của anh lúc trước thể mà anh lại đánh vỡ nó. Đang suy nghĩ miên man thì tiếng chuông nhà thờ vang lên, ra hôm nay có người tổ chức lễ cưới nơi đây. Anh bước đi ra khỏi nơi đó nhưng anh chợt đứng lại. Khung cảnh phía trước mắt anh là một chiếc áo cưới trắng muốt ôm gọn thân hình xinh đẹp mà lúc nào anh cũng từng nhớ nhung, anh hoa mắt chẳng? Không, nụ

cười cô, ánh mắt cô không thể nào làm anh quên được. Ai đang đi bên cô? Là Thôi Trục Thụ? Làm sao có chuyện này xảy ra?

Trục Thụ nắm tay cô đi đến giáo đường. Khuôn mặt anh rạng ngời như nói cho mọi người biết anh đang hạnh phúc đến dường nào. Bàn tay anh đang nắm anh sẽ nâng niu, yêu thương gìn giữ đến suốt đời.

Đứng trước vị cha xứ đáng kính, ông bắt đầu đọc lời thề: “Hai con có thể sẽ yêu đến suốt đời ban cho nhau trọn vẹn thân xác mình, dù gặp gian nan vất vả vẫn sẽ là một như cành liền cây, chim liền cánh. Ở bên nhau khi thịnh vượng cũng như lúc gian nguy, khi tươi trẻ cũng như khi già yếu, cứ yêu mến nhau, tôn trọng nhau, khăng khít nhau suốt đời?”

“Con đồng ý!” Trục Thụ nhìn mắt cô đáp.

Cha xứ hài lòng nhưng quay sang nhìn cô dâu: “Còn con?”

Cô như ngập ngừng, nhưng đứng trước đôi mắt chờ mong kia cô biết mình không thể quay lại được: “Con đồng ý”

“Chú rể cô dâu trao nhẫn cưới, từ nay các con sẽ là vợ chồng” tiếng vị cha xứ vừa dứt thì một âm thanh khác vang lên:

“Khoan!”

Tiếng thét làm anh giật mình, chiếc nhẫn rơi xoảng xuống nền đất đá hoa cương. Tất cả ánh nhìn dồn ra ngoài cổng, cô và Trục Thụ cũng nhìn ra. Một người đàn ông hốc hác râu ria chạy đến rồi nắm chặt tay cô lôi đi. Dù người đàn ông đó có thay đổi thế nào cô cũng nhận ra là Lôi Vũ, là Lôi Vũ.

Chợt tỉnh trước hành động bất ngờ của người nọ. Trục Thụ chạy theo kéo tay Thôi Thần lại: “Anh là ai? Sao lại đến đây quấy rối?”

Không quan tâm đến câu hỏi kia, anh nhìn thẳng vào mắt cô “Vì sao em lại ở đây? Em có biết anh tìm kiếm em vất vả không?”

Cô mỉm cười: “Xin lỗi anh” nói đoạn cô khoác tay Trục Thụ: “Đây là người đàn ông tôi yêu, chúng tôi sẽ kết hôn”.

“Không thể nào, sao có thể?” anh hét lớn. Anh nắm chặt tay cô chạy đi mặc cô vùng vẫy, kéo cô ra chiếc xe đò sẵn. Cô đẩy anh ra, anh loạng choạng.

“Kétttt!!!!!!” tiếng phanh xe, tiếng người nói, tiếng thét lẫn lộn vào nhau...

...

Đứng trước phòng phẫu thuật cô chờ đợi nhìn vào bên trong, cô không cố ý đẩy anh, không muốn anh gặp tai nạn, kể bên cô Trục Thụ vỗ vai an ủi cô.

“Không sao đâu em, mọi chuyện sẽ qua”

Tiếng bước chân chạy dồn dập, “Ôn Thanh Thanh?” Tiếng hỏi dừng lại trên người con gái mặc áo cưới, cô ngược nhìn người gọi tên cô: “Lan Tố?”

“Tôi nghe người ta báo Lôi Vũ gặp tai nạn nên liền vào xem anh ta thế nào” Cô nhìn Thôi Thần lộ vẻ vui mừng và lo lắng: “Mấy ngày trước Lôi Vũ gọi nhờ tôi giúp anh ta tìm cô” Cô ngạc nhiên nói tiếp: “Anh ta đã tìm được cô”

Thôi Thần không nói gì, đứng dậy nhìn Lan Tố: “Nếu có cô ở đây thì tôi về đây”.

“Thanh Thanh, Lôi Vũ cần cô lúc này sao cô có thể bỏ đi? Anh ta yêu cô!”

Cô nhìn Lan Tố giọng đầy cay đắng: “Yêu tôi? Nực cười, anh ta cũng chỉ vì bản di chúc thôi”.

Lúc này Lan Tố ngạc nhiên hỏi “Di chúc gì?”

Cuộc phẫu thuật thành công nhưng cũng chờ bệnh nhân tỉnh rồi mới biết kết quả, đã qua 2 ngày mà người trên giường chưa tỉnh mà người ngồi bên cũng không chớp mắt. Sau khi gặp Lan Tố thì mọi chuyện rõ ràng. Di chúc mà thư ký Trịnh nói hoàn toàn bịa đặt, đều là âm mưu của Thiên Kiều. Cô ta muốn tách cô và Lôi Vũ nên bịa chuyện, rồi quay sang nói với Lôi Vũ là cô đang nằm trong tay ả, lấy cô làm điều kiện trao đổi. Thứ nhất là kết hôn cùng Thiên Kiều, còn thứ hai là trao tất cả tài sản cho cô ta. Lôi Vũ đã chọn thứ hai, Thiên Kiều nổi giận và ra nước ngoài làm Lôi Vũ lo lắng tìm kiếm cô khắp nơi.

Cô thờ dài nhìn người trên giường, cô thật không hiểu người đàn ông đó nghĩ gì. Anh đã từng cho cô hạnh phúc rồi lại cho cô biết bao mệt đắng.

“Cô về nghỉ đi, có tôi trông coi là được”. Lan Tố lo lắng nhìn cô tiều tụy nói.

“Tôi không hiểu Lôi Vũ, có lẽ tình yêu chúng tôi chưa đủ để hiểu nhau”, cô ngồi dựa đầu vào tường nhìn vào khoảng không hỏi.

“Anh ta yêu cô..” Lan Tố ngồi đối diện cô nói: “Anh ta đã tìm cô ngày hôm ấy, nhưng chỉ thấy chiếc xe bị hỏng do tai nạn. Anh ta cũng đi hết bệnh viện này đến bệnh viện khác tìm cô nhưng không có kết quả”.

Nghe lời Lan Tố nói cô như không tin. Lan Tố nhìn cô cười “Ôn thị khi cha cô mất gặp nhiều khó khăn vì phải gánh một món nợ lớn, để chi trả anh ta phải bán nó và bắt đầu lại từ đầu ở nước ngoài”, cô đứng dậy nhìn cô: “Anh

ta thật sự yêu cô, sự thù hằn ư? Tình yêu anh ta dành cho cô còn nhiều hơn thế. Anh ấy không muốn cô gánh khoản nợ khổng lồ đó”, nói xong cô bước ra cửa “Bác sỹ nói vết thương quá nặng e là...”

Nghe lời Lan Tố, cô như sét đánh bên tai, cô đánh thùm thụp vào anh: “Anh nợ tôi, anh phải trả. Anh tưởng những điều anh dành cho tôi là cao thượng sao? Anh đừng đi, tại sao khi người ta nhận ra tình yêu rồi ông trời lại nổi cơn thịnh nộ. Em yêu anh, 4 năm qua em chưa từng ngừng yêu anh, em đã cố quên nhưng lại càng nhớ. Anh yêu anh Vũ! Hãy tỉnh lại đi!” Cô khóc như một đứa trẻ bị bỏ rơi, cô gục lên người anh.

“Em đừng khóc...” giọng nói dứt quãng vang lên. Cô bật dậy nhìn anh “Anh đã tỉnh?” cô vui mừng vừa khóc lại vừa cười, cô ôm lấy anh “Em cứ ngỡ sẽ mất anh, em yêu anh”.

Anh mỉm cười nhìn về phía ngoài phòng, anh ôm cô “Anh không để mất em lần nữa”

“Không phải chỉ có em” Cô cầm lấy tay anh đưa vào bụng cô, mắt anh sáng rực ôm lấy cô chặt hơn, thì ra hạnh phúc là đây vậy mà anh đã bỏ mất 4 năm hạnh phúc đó.

Bên ngoài có 2 kẻ cười trộm, Lan Tố nói thầm: “Trước khi có hạnh phúc phải có đau khổ tí” cô vỗ vai người đàn ông kế bên “Anh có muốn đi uống gì với tôi không, chúng ta đều là những kẻ sinh ra chỉ để yêu từ xa”.

Người đàn ông bước đi rồi ngoái đầu nhìn hai bóng người trong phòng khẽ nói: “Chúc em hạnh phúc Thôi Thần!”



